

Kæmpe demonstration i Hamborg mod G20 - 8. juli 2017 Foto:@G20Demo

TEMA: G20 - KRIG, KLIMA OG 'FRIHANDEL'

Reformramte aktionerer - VLAK sælger ud

CIPOML Europa: Gå til modstand

SOLIDARITET UDEN GRÆNSER

Love Affair med Merkel

Den danske statsminister Lars Løkke Rasmussen har indledt en ny kærlighedsaffære. Med en tysk dame. Det kom til at stå klart i forbindelse med G20-topmødet i Hamborg. Danmark var godt nok ikke med, og derfor heller ikke Løkke. Men han kunne sende en forelsket hilsen til Angela Merkel på TV.

Den lød noget i retning af: Angela Merkel er en rigtig 'verdensleder' - underforstået: i modsætning til den buldrende amerikanske præsident. She's a Lady. A true Leader.

Merkel er Løkses hjertes præsident, eller er blevet det. Forelskelser og kærlighedsaffærer kan udvikle sig over år.

I valget mellem to kvinder at slå følge med havde Theresa May og hendes Brexit ikke en chance hos Løkke. Han vil være sammen med Angela - lige frem til Europas Forenede Stater. Sammen med Merkel og Macron og de andre supereuropæere, der plejer de tyske og franske imperialismes og deres monopolders interesser.

Som altid håber en dansk statsminister på, at der falder noget af, når han bare opfører sig ordentligt og bliver pænt siddende i hjørnet uden at gå. Køterens plads.

Den styrende elite i Danmark er under pres. I hele Fogh-perioden, i Løkses første statsministerperiode, og også i Thorning-tiden, var det dens strategi at knytte sig så tæt som muligt til to imperialistiske verdenscentre - USA og EU. Fogh knyttede Danmark meget tæt til USA som krigsførende juniorpartner i alle de ulovlige krige, de amerikanske præsidenter har indledt. Han så også sin rolle som en slags 'formidler'. der kunne glatte modsætninger ud og få et konkurrencepræget samarbejde til at fungere - og han blev talt i den rolle, så længe han ikke glemte sin plads.

Løkke forsøgte at videreføre denne tobenede strategi - men Trumps USA og Merkels EU har nu bevæget sig så langt fra hinanden, at der ikke er brug for logrende statsministre fra smålande. De tvinges til at vælge side - og det er det, Løkke

har gjort. Utvivlsomt med opbakning fra det meste af Christiansborg. Det er kun Dansk Folkeparti, der kan finde på at kaste blikke i retning af May og den anglo-amerikanske alliance, der er ved at blive genopbygget.

Løkke har valgt sig Merkel. Det betyder også at han skal til at sno sig. For på den ene side ønsker Løkke 100 pct. dansk indlemmelse i euroland og den fuldt færdige politiske, økonomiske, juridiske og militære union, og Merkel og Macron vil sætte alle tøvende lande under pres. Der er ikke plads til national selvbestemmelse i deres projekt. Slet ikke for små lande. På den anden side er Løkke 'politisk realist' og ved at Danmarks opslugning i Unionen støder på massiv folkelig modstand.

Hans forsøg på at opgive et enkelt af de danske forbehold led et pinligt nederlag. Og kravet om en folkeafstemning om en evt. dansk tilslutning til Bankunionen bliver stadig kraftigere. Og en stor del af befolkningen vil stadig have en folkeafstemning om medlemskabet - hvad ingen under 65 har haft mulighed for at stemme om.

Betyder det så, at underdoggens 'partnerskab' med det konstant krigsførende USA hører op, og at Danmark ikke længere pr. automatik sende bomber og soldater på næste krigs signal? Det gør det ikke. Løkke og Co. vil anstrenge sig særligt for at 'bevise', at de ikke vælger USA og dets krige fra, når de vælger Merkel og hendes union til. Det koster unges blod, lemmer og førlighed. Og anbringer Danmark blandt de imperialistiske krigsforbrydernationer.

Fra Løkke og Co. kan vi kun vente os det værste på alle felter. Mere krig, mere union, mere nyliberalisme. Flere skatte-, profit- og krigsforbrydelser. Foghs, Thornings og Løkses strategier er alle brudt sammen. De har været fiaskoer alle til hobe. Og de har kostet og koster det store flertal af almindelige danskere dyrt. Rigtig dyrt.

Lars Løkses nye affære skal ikke have en chance!

Redaktionen 11. juli 2017

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver måned -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik

c/o Oktober Forlag
Vesterfælledvej 1B
1750 København V.
mail: kompol@apk2000.dk

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 50 55 99 30

e-mail: apk@apk2000.dk

Ansvarshavende redaktør:

Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk

Facebook: kpnetavisen

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser 2017

Halvår (6 nr.) 260 kr.

År (12 nr.) 475 kr.

Institutioner

1 år 600 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Næste nummer udkommer

18. august 2017

Deadline næste nr. 11.08.17

Bredt krav fra EU-modstandere og EU-kritikere Folkeafstemning om dansk deltagelse i EU's Bankunion

Oprettelsen af EU's Bankunion – på initiativ af kansler Merkel og Tyskland – blev besluttet på et EU-topmøde i 2012. Siden 2014 har den været en realitet og obligatorisk for alle lande i euro-zonen. Den europæiske centralbank er den overordnede kontrolinstans for alle unionens banker. Nu vil regeringen og EU-partierne have Danmark med i Bankunionen. Folkebevægelsen mod EU og den brede EU-modstand har været imod hele vejen igennem.

Danmark kom ikke med i den første udgave af Bankunionen – simpelthen fordi Danmark ikke er et euroland og ikke en del af euro-zonen, og ikke fordi EU-flertallet i folketetinget eller de to regeringsalternativer har været mod det. Tværtimod brændte Thorning-regeringen for at komme med. Den britiske folkeafstemning og Brexit har været med til, at Bankunionen i første omgang kun blev for eurolande.

Bla. UK, Sverige og Danmark har været udenfor. Og UK er ved at melde sig helt ud af EU.

Mens Thorning- og Løkke-regeringerne har været for dansk medlemskab af Bankunionen – vel at mærke uden en folkeafstemning – har både Folkebevægelsen mod EU og tre folketingspartier – Enhedslisten, Alternativet og Dansk Folkeparti – været imod fra starten.

Bankunionen vil betyde, at det vigtigste element i dansk økonomisk suverænitet forsvinder og overdrages til EU. Danmarks Nationalbank er en stærk

tilhænger af Bankunionen, ligesom den er tilhænger af euroen, som danskerne igen og igen har sagt Nej til. Og Justitsministeriet har bestilt og fået en udtalelse om, at dansk medlemskab af Bankunionen ikke betyder suverænitetsafgivelse, hvorfor en folkeafstemning ikke er obligatorisk.

Der er klokkeklart tale om suverænitetsafgivelse. Men uanset Justitsministeriets manøvrer er det et klart politisk krav fra et meget bredt spektrum, at dansk medlemskab af Bankunionen lægges ud til folkeafstemning. Der er ingen gode grunde til, at der ikke gennemføres en folkeafstemning. Den eneste virkelige grund er, at EU-falanksen frygter at tabe endnu en afstemning.

Løkke-regeringen vil først tage endelig stilling til spørgsmålet om dansk medlemskab af euro-zonens

Bankunion om to år, efter et udvalgsarbejde har afgivet en indstilling. Udvalget er kemisk renset for politisk opposition til Bankunionen.

Bankunionen vil selvfølgelig knytte Danmark og den danske valuta endnu tættere til euroen og til projektet for Europas Forenede Stater med egen regering, hær og hele pibetøjet, som Merkel og hendes nye partner Macron søger at give fornyet fart efter den britiske beslutning om udtræden. 2025 er fortsat en deadline for fuldbyrdelsen af denne våde EU-drøm.

Nyheder hvor der kæmpes

Følg med i det ny
kpnet.dk

Kommunistisk Politik på nettet -
hver dag

KPnetavisen Facebook forum
Twitter @kpnetdk

Deltag på kpnet.dk/blogs

KPnetTV og KPnetTV2
Reportager fra gaden på youtube

Tegn abonnement på
månedssbladet
Kommunistisk Politik

Abonnementspriser 2016
Halvår (6 nr.) 260 kr.
År (12 nr.) 475 kr.
Institutioner
1 år 600 kr.

STØT Kommunistisk Politik
på Oktobers konto:
1551 - 166 34 271
eller
Giro 1-663-4271
MOBILE PAY 50 55 99 30

kontakt: 50 55 99 30
kompol@apk2000.dk

Folketinget sagde ja til en ufærdig CETA-aftale: Storkapitalen vil fastlægge og fortolke indholdet

Den 1. juni vedtog det danske folketing at godkende handelsaftalen CETA mellem EU og Canada. Det er en ufærdig aftale, hvor principperne i praksis vil blive fastlagt af multinational kapital.

I et indlæg på Altinget slår Nanna Clifforth fra NOAH fast, at CETA er en såkaldt 'levende aftale'. Det vil sige, at ingen i princippet kender til det endelige indhold eller de præcise konsekvenser. Men ét står fast, aftalen er skabt af og for multinationale firmaer, og det bliver også disse kræfter, der kommer til at færdiggøre, fortolke og bruge aftalen.

Bliver CETA endeligt godkendt i alle EU-lande, bliver den et yderst vigtigt redskab for kapitalens bestræbelser på at lovgive ud fra rene profitinteresser og tilsidesætte både tilkæmpede rettigheder og muligheden for at få gennemført forbedrede regler til forsvar for folkesundheden, bevarelse af et offentligt sundhedsvæsen, råderet over energi- og naturressourcerne og meget mere.

Der har været snakket meget om moderationer af aftalen, bl.a. da flere af de belgiske regionale parlamenter i første omgang sagde Nej til at lade CETA gå i gennem i EU-Parlamentet. Reelt har de kosmetiske ændringer og ændringsforslag ingen betydning, da CETA ikke ligger fast i sin udformning, og under alle omstændigheder vil fastholde sit formål: kapitalens mulighed for at kunne overtrumfe de enkelte landes politiske beslutninger og styre beslutningsprocessen i EU og sætte standarderne.

'Reguleringssamarbejde' – kapitalen får ret til at forhåndsgodkende og styre lovgivningen

I CETA-aftalen indgår det centrale princip kaldet reguleringssamarbejde. Dvs. at der nedsættes institutioner, der skal forhåndsvurdere ny lovgivning og ensrette den eksisterende.

STOP CETA aktionerede, mens Folketinget vedtog den vidtrækkende aftale.

Princippet slår allerede igennem i EU. Nanna Clifforth skriver:

“I perioden 2014-2017 er der blevet godkendt højere maksimalgrænseværdier for 31 pesticider, hvoraf næsten

Stop CETA, JEFTA osv.

halvdelen indeholder hormonforstyrrende stoffer. Argumentet, som det ses i høringer og andre officielle dokumenter, har i flere tilfælde været, at de tidligere grænseværdier forhindrede handel med tredjelande.”

I forbindelse med identifikation af hormonforstyrrende stoffer, der er et større og større problem, har EU sat en proces i gang i 2009. Men denne er sat i stå, da virksomheder fra pesticidindustrien har bedt om en konsekvensanalyse af, hvad en sådan lovgivning vil betyde i nedsat profit. Som Nanna Clifforth nævner, sidder Bayer for eksempel i EU's ekspertråd, der behandler hormonforstyrrende stoffer. Det er meningen, at CETA skal sætte effektiviseringen af kapitalens hånds- og halsret over lovgivningen på plads.

TTIP lur i baggrunden – modstand mod begge aftaler må fortsætte

TTIP-forhandlingerne er i øjeblikket lagt diskret til side, og fra kommentatorernes side er de fremstillet som umulige med Trump som præsident og nærmest opgivet. Men dette kan lige så vel være spil for galleriet i den kritiske periode, hvor EU skal lirke CETA igennem trods den voksende modstand.

Både CETA og TTIP kan væltes, hvis modstanden holder fast.

'Frihandelsaftaler': Folkelig modstand - uenighed blandt imperialisterne

Udformning og gennemførelsen af en hel stribe såkaldte frihandelsaftaler med underlige forkortelser har været en fast bestanddel af USAs og EUs politik i mange år.

De er grundlæggende set overenskomster mellem de toneangivende amerikanske og europæiske monopoler - altid på arbejdernes og deres egne befolkningers bekostning. Og selvfølgelig på folkenes bekostning i de ikke-imperialistiske lande, som aftalerne indgås med.

De imperialistiske 'frihandelsaftaler' som TTIP, CETA og den netop besluttede JEFTA-aftale mellem EU og Japan er meget omfattende, og de forhandles ofte i årevis - og i stadig dybere hemmelighed - før de indgås. De er et vigtigt instrument i den imperialistiske globaliseringspolitik og styrker uvægerligt monopolernes rettigheder og positioner og svækker arbejdernes og befolkningernes rettigheder - og svækker de enkelte landes nationale selvbestemmelse. 'Princippet' er at monopolernes ret til profit skal stå over enhver national lovgivning, som de måtte finde begrænsende.

Erfaringerne med sådanne aftaler i nyere tid er afskrækkende. En bilateral aftale som NAFTA mellem USA og Mexico (fra 1994) har haft dybt negative konsekvenser for arbejderne i begge lande. Ikke mindst Mexico 'har grædt i mere end 20 år', som det siges.

Det er den aftale, Donald Trump vil forlade. Den har bl.a. medført nedlæggelse af en del gamle amerikanske industrier.

Hele vejen igennem har der været stærk folkelig modstand mod 'frihandels'

'Frihandelsaftalerne' er trojanske heste - Her foran Christiansborg

aftalerne og den imperialistiske globaliseringspolitik i mange lande. MAI-aftalen, der blev forhandlet fra 1995, men først kendt i 1997, blev stoppet af internationale protester. Den handlede om multinationale selskabers 'investerings-rettigheder'.

Med TTIP, CETA, JEFTA og endnu flere kommer monopolerne stærkt igen. Også i denne runde er der en kraftig folkelig modstand, men samtidig manøvrerer magthaverne på mange måder for at manipulere dem igennem. TTIP

er p.t. lagt på is - både på grund af den folkelige modstand og den amerikanske præsidents modvilje. Til gengæld rykker EU stærkt frem og har med beslutningen om JEFTA-aftalen lige op til G20-topmødet. Det er et signal om at EU nu optræder som global økonomisk supermagt - også i konkurrence med USA.

Se mere på KPnets TEMA:

Alt skal privatiseres og under de multinationales kontrol

EU-monopolernes skjulte handelsaftale med Japan – JEFTA

EU praler af at have indført åbenhed i forhandlinger om deres handelsaftaler som TTIP og CETA. Helt i modsætning til virkeligheden. Aftalerne går netop ud på at afskaffe enhver form for demokrati. Åbenheden rækker kun, så langt EU's forhandlere har været presset til

det. Indholdet i den tilsvarende JEFTA-aftale, der forhandles mellem EU og Japan, er først nu afsløret gennem et læk offentliggjort af Greenpeace.

Greenpeace i Holland lækkede for nylig forhandlingspapirerne bag Japan-

EU Free Trade Agreement – JEFTA. Kun derigennem er indholdet i JEFTA nu kendt for dem, der skal leve med aftalens konsekvenser, selvom aftalen har været forhandlet siden 2013 og vil omfatte en tredjedel af verdensøkonomien! Hemmelighedskræmmeriet har

været totalt.

EU's positioner i forhandlingerne har stort set ikke været omtalt, og forhandlingsmandatet er hemmeligt. Selv de strengt bevogtede læserum for udvalgte EU-parlamentarikere, der efter pres blev oprettet ift. TTIP, eksisterer ikke for denne aftale. Officielt fra Udenrigsministeriet er den eneste virkning, at Danmarks eksport til Japan vil øges (med anslået 70%), særligt inden for landbrugsvarer – dvs. svinekød – ligesom medicinalindustrien forventer at kunne profitere på det japanske marked.

Men hvad vil aftalen betyde for samfundet?

De lække forhandlingspapirer afslører, at aftalen som de øvrige 'frihandels'-aftaler vil betyde store angreb på miljøet i bredeste forstand og på de demokratiske rettigheder.

Bl.a. blev det afsløret, at:

- aftalen indeholder en investor-domstol, der giver firmaer ret til at sag-

søge stater, hvis firmaets maksimalprofit er 'truet'.

- det såkaldte 'forsigtighedsprincip' afskaffes. Det vil ikke være lovligt for EU-lande at stoppe import af fødevarer ud fra en mistanke om, at produktet er kræftfremkaldende eller på anden måde sundhedsska-

Stop CETA, JEFTA osv.

deligt. Dette kan f.eks. åbne op for hormonbehandlet kød.

- JEFTA indeholder klausuler, der forbyder lande at tage områder, der er udliciteret, tilbage til det offentlige.
- ulovlig skovhugst og handel med beskyttede arter vil blive tolereret.

- tidligere afstandstagen fra Japans hvalfangst falder væk.
- Japan skal afskaffe en række tekniske handelshindringer, som blandt andet forbud mod tilsætningsstoffer i fødevarer, der er tilladt i EU. EU har krævet, at Japan allerede i løbet af forhandlingerne tager konkrete skridt til at ændre reglerne.

Aftalen er endnu et angreb på tilkæmpede rettigheder og på den nationale selvstændighed – retten til at træffe demokratiske beslutninger.

Det står klart, at kampen for at stoppe JEFTA er på linje med kampen mod TTIP, CETA og TISA. TTIP er heller ikke død sild, som EU-kræfter ønsker, vi skal tro. Den afventer i kulissen, mens EU kæmper med at få CETA-aftalen i hus – en aftale, der sammen med TTIP har mødt en kæmpestor folkelig modstand.

Modstanden mod den hemmelige JEFTA-aftale er efter afsløringen af både aftalen i sig selv og dens monopolvenlige og antifolkelige indhold ved at tage fart.

EU og Japan giver håndslag på hemmeligholdt 'strategisk handelsaftale' (JEFTA)

Op til G20-topmødet i Hamborg blev EU og Japan enige om at indgå, hvad der betegnes som en 'strategisk handelsaftale' til gavn for de store monopoler og på bekostning af befolkningerne.

For EU-landene betyder den samtidig yderligere tab af national suverænitet. Det konkrete indhold er endnu ikke forhandlet på plads, ligesom det er uklart, om aftalen vil kræve godkendelse i EU's medlemslande.

Aftalen har været forhandlet i fire år i dyb hemmelighed. Først for nylig har Greenpeace i Holland lækket forhandlingspapirerne, og en smule indsigt i aftalen har været mulig. Men den er strengt holdt ude af officiel politik, og

de store medier har ikke behandlet den. Og slet ikke kritisk.

I Danmark tiljubles aftalen som alle tiders forbedring – for svineavlerne.

Den nye aftale ligger helt på linje med andre 'frihandelsaftaler' som TTIP og CETA. De har udløst store protester

verden over. Alene i Tyskland demonstrerede mere end hundrede tusind sidste år imod gennemførelsen af dem. TTIP er endnu ikke gennemført som følge af modstanden.

Det er uvist, om JEFTA-aftalen med Japan skal ratificeres af de nationale parlamenter i EU, som CETA-aftalen er blevet pga. den folkelige modstand, ligesom det konkrete indhold ikke er på plads i detaljer.

Netop denne modstand har fået EU til at operere i dyb hemmelighed. Intet skal fremover slippe ud til offentligheden, før det er på plads og undertegnet. Aftalen med Japan er kommet som en tyv om natten.

Ny aldersopsparing skal ikke hjælpe de lavtlønnede

EU-kommissionen har også fortrudt forkortelser og betegnelser som TTIP, CETA og JEFTA, fordi de kan være et fokuspunkt for modstand. Så JEFTA hedder bare 'handelsaftalen mellem EU og Japan'. Og forkortelser af den slags er det slut med.

EU's handelskommissær Cecilia Malmström, der afsluttede aftalen med Japan, sagde efter de store protester mod CETA:

– Vi skulle aldrig have kaldt det CETA. Bare handelsaftalen mellem EU og Canada, ikke andet.

Ifølge EU-kommissionsformand Junkers stabschef Martin Selmayr vil sådanne forkortelser for fremtiden forsvinde. Skulle TTIP-forhandlingerne med USA blive genoptaget – som Selmayr håber – 'vil de bestemt ikke blive kaldt TTIP', siger han.

Hele sættet af 'strategiske frihandelsaftaler' er stadig en topprioritet for monopolernes EU – men bag lukkede døre og med mindst mulig information til offentligheden.

Det udemokratiske og antifolkelige indhold af handelsaftalerne skal holdes skjult. Hemmelighedskræmmeri, manipulation, undertrykkelse af den offentlige debat og diverse modtræk mod modstanden er blevet Den Europæiske Unions varemærke.

De officielle medier noterer, at handelsaftalen mellem EU og Japan kan ses som et signal til USA og Donald Trump op til G20-topmødet om, at EU fortsætter med at arbejde for de nyliberale handelsaftaler, som Trump har kritiseret skarpt. Modsætningerne mellem de store økonomier USA og EU skærpes for øjeblikket og afspejles også som politiske modsætninger.

Der er tale om to kapitalistiske strategier, der begge er på bekostning af den brede befolkning – både frihandelsglobaliseringen, som indtil videre har været en fælles bestræbelse for EU og USA, og Donald Trumps 'America First'-protektionisme.

VLAk-regeringen og Dansk Folkeparti har vedtaget nye regler for aldersopsparing.

Et notat fra Finansministeriet viser, at der var tale om en bevidst forbedring af de bedre stillede pensionisters muligheder, og med en forventning om at ordningen kun i meget ringe grad vil blive benyttet af de lavest lønnede.

Ændringerne skulle angiveligt løse problemerne med, at den surt optjente pensionsopsparing for pensionister med en mindre opsparing betyder, at man mister retten til pensionstillægget og hele opsparingen reelt inddrages. Det såkaldte 'samspilsproblem'.

Den nye ordning giver mulighed for at opspare op til 50.000 kr. i de sidste 5 år på arbejdsmarkedet. En ordning der kræver en høj indtægt at udnytte – og overhovedet ikke løser de lavestlønnedes problem med at opsparingen forsvinder som dug for solen.

Notatet om ordningens forventede konsekvenser er offentliggjort efter aktindsigt for Politiken og viser regeringens hensigt.

Økonomiprofessor Torben M. Andersen fra Aarhus Universitet udtaler til avisen:

- Tallene afspejler, at jo rigere man er, jo mere har man mulighed for at udnytte ordningen fuldt ud og dermed få glæde af den.

Dansk Folkeparti, der ihærdigt forsøger at slå sig op som arbejderparti, godt hjulpet af Socialdemokratiet og fagtoppen, afviser at dette skulle være et pro-

blem. Finansordfører René Christensen kalder Finansministeriets egne tal for "et gæt". Men der er altså tale om regeringens egne tal, der er udarbejdet som baggrund for loven.

Voksende ulighed blandt pensionister – og tvangsopsparing på overførselsindkomst

I EU-harmoniseringsens ånd er det blevet mere og mere individuelt hvad den enkelte har at leve af efter pensionen. Retten til en skattebetalt folkepension og retten til efterløn er blevet undergravet, og fra 1987 har det været et krav selv at spare op

af lønnen til sin pension.

Nu skal tvangsopsparingen også til at gælde mennesker på overførselsindkomster, hvis det står til regeringen.

I regeringens 2025-planer indgår det, at en obligatoriske opsparing for alle gradvist skal nå 2 pct. af indkomsten i 2025. Alt skal så vidt muligt individualiseres og alle rettigheder gøres afhængig af egenbetaling. I 2026 vil det koste en arbejdsløs på dagpenge 4.400 kr om året. Penge der herefter kan blive trukket fra pensionstillægget. Rent tyveri!

Som 65-årig skal hver syvende dansker i dag leve af folkepension og ældrecheck alene. Mens én procent af danskerne råder over en halv million kroner årligt, penge de har kunnet lægge til side af deres indtægt.

En pension til at leve af bør være en ret for alle!

Næstehjælperne og andre reformramte aktionerer mod Københavns Kommune og Anna Mee Allerslev

Af Lisbet Bonde

Flere ugers pres og aktioner mod Københavns beskæftigelsesborgmester Anna Mee Allerslevs forvaltning af bl.a. tildelingen af førtidspension kulminerede med en aktion ved rådhuset. Bag aktionen stod Næstehjælperne, Reformramtes Venner, Jobcentrets ofre og Liv over Lov.

Rigtig mange var mødt op, også en hel del af dem, der er berørt. Folk stærkt mærket af sygdom, nogle i kørestol.

Københavns Kommune tildeler et skandaløst lavt antal syge borgere førtidspension. Det laveste antal af alle kommuner i Danmark.

På en offentlig høring for tre uger siden mødte nogle Næstehjælpere og syge borgere op, men kom slet ikke til orde, da politikerne brugte al taletiden. Efter det rullede det med bl.a. hashtag-kampagnen #AnnaAnsvarsløs.

Nogle af dem, der blev nægtet førtidspension, trådte frem med deres historier om årelang nedbrydende arbejdsprøvning og tilsidesættelser af stribevis af speciallæge-udtalelser.

Der blev lavet kridtaktion ved rådhuset – hvor #AnnaAnsvarsløs blev skrevet med kridt.

Så blev der røre på rådhuset. Beskæftigelsesborgmesteren var hårdt presset. Efter bortforklaringer om, at forvaltningen intet kunne gøre pga. regeringens lovkrav, kom der nye bortforklaringer og til sidst indkaldelsen af et ekstraordinært udvalgsmøde.

Nu ville beskæftigelsesudvalget afsætte nogle millioner til at gennemgå alle sager, der var mere end fem år gamle, men med midler taget delvist fra andre områder vedrørende svage borgere.

Aktionen fandt sted, mens der var udvalgsmøde.

Mange var mødt frem med skilte. Efter

en time kom Anna Mee Allerslev ud på pladsen og inviterede folk ind på rådhuset til kaffe, og når mødet var slut, ville hun og andre fra udvalget komme hen og tale med de aktionerende.

Folk blev hurtigt enige om, at de fleste ville blive udenfor og fortsætte aktionen. De ville ikke gemmes væk inde på rådhuset. Tilliden til borgmesteren er ikke-eksisterende.

Reformramte aktionerer

Aktivisterne henviste til, at de havde inviteret borgmesteren til et møde, som de opfattede på mere ligeværdige vilkår.

I pressen fremstår borgmesteren meget imødekommende. Men det er ikke den oplevelse, de aktionerende har.

Opfattelsen af beskæftigelsesudvalgets beslutning om at gennemgå de 8.000

sager, der er mere end fem år gamle, opfattes som en lille indrømmelse til den kæmpende bevægelse. Ligeledes, at udvalget besluttede at afholde et nyt møde i august for at se på de andre problemer, der er blevet kritiseret. Men kampen slutter slet ikke her.

Som både Bitten Vivi Jensen og Carsten Larsen siger, skal der noget helt andet til. Det er forvaltningen af hele området, det er galt med. Borgernes retssikkerhed trædes under fode. Det handler om hele den nedbrydende og umenneskelige behandling, folk udsættes for.

Nu har VLAK's beskæftigelsesminister Troels Lund Poulsen sagt, at ansvaret ligger hos København. Det er kun en halv sandhed. Han udnytter situationen til at frasige sig det helt afgørende ansvar, som regeringen har for den uhyrlige lovgivning, der gælder for syge og for arbejdsløse.

Politikerne kan ikke tale sig ud af det her, og vreden vokser.

Stavnsbåndet er genindført!

Af Gitte Wilsdahl Christensen

Fattigdom som livsvilkår bliver systematisk indført af Danmarks skiftende regeringer med 'reform' efter 'reform'. Angiveligt ud fra princippet "det skal kunne betale sig at arbejde". Men som kontanthjælpsmodtager har du ikke engang ret til at flytte efter et job – stavnsbåndet er genindført!

Der er et yndigt land!

Sådan begynder vores allesammens nationalmelodi, og jo, det er skam yndigt. Landet!

Men så er det altså, ligesom filmen knækker, eller der er hak i pladen, om man vil. For ser man bort fra de smukke marker, hvor kornet og blomsterne står og knejser i vinden, de smukke bade-strande og alt det andet fysisk smukke ved Danmark, så er det slet ikke så yndigt, som sangen påstår.

Kigger man ind bag facaden, så vil man meget hurtigt opdage, at stavnsbåndet er blevet genindført. Det er selvfølgelig ikke noget, som man har indført i grundloven, for så skulle det jo ud til en folkeafstemning, men ad bagvejen, sådan lidt tys-tys.

Og det værste ved det hele er, at der ikke rigtigt er nogle, der har opdaget det. Ikke førend nu.

For ser I, i Danmark, der kan syge og ledige borgere på kontanthjælp nemlig ikke bare sådan lige flytte kommune. Hvis man er ledig på kontanthjælp, så risikerer man at skulle slås med både den nye og den gamle kommune i op til tre måneder (ja, nogle gange længere tid) om, hvem der skal betale ens kontanthjælp. Begge kommuner vil nemlig forsøge at få den anden til at betale. Altså risikerer man tre måneder uden ydelse, da kommunerne lige skal slås færdig først. Og skal man søge indskudslån, så skal det ske i den nye kommune. Det er de nok ikke så vilde med.

Er man så ovenikøbet syg på kontanthjælp, så er der ud over alle de oven-

nævnte problematikker også en hel del andet, der skal tages hensyn til. Er man i en eller anden form for afklaring i den gamle kommune, så risikerer man at skulle starte helt forfra i den nye kommune. Hvis man altså får lov til at flytte ind i deres kommune. Det er nemlig ikke sikkert, at den kommune, som man flytter til, har de samme afklaringsmuligheder, som den gamle har, eller også kan det være, at de mener, at de kan tilbyde noget, der er meget bedre.

Det er så smukt, når vores forskellige politikere stiller sig op i medierne og siger, at der er arbejde til alle, der gider lave noget. Og ja, det er der måske. Men hvad nytter det, hvis arbejdspladserne ligger i Sønderjylland og man bor

i København, eller omvendt? For det første så er der hele den ovennævnte problematik, og for det andet så koster det jo en mindre oliestat at betale for flytning af alt sit habengut. Og så er der jo altid en del andre udgifter forbundet med en flytning. Hvor skal de penge komme fra?

Som kontanthjælpsmodtager må man have en opsparing på maks. 9.999 kr. Man kan ikke som den almindelige lønmodtager gå i banken og tage et lån, for af en eller anden grund har bankerne besluttet, at kontanthjælpsmodtagere er dårlige betalere. En regel, der altid har undret mig, da de fleste på SU kan låne næsten lige så meget, de vil, på deres glatte ansigt.

Jo, der er et yndigt land. Hvis man altså står udefra og kigger ind og ikke ser, hvad der sker bag facaden!

*Indlæg på KPnetBlogs 3. juli 2017
Gitte Wilsdahl Christensen er aktiv i Næstehjælperne*

Kampen for de reformramtes vilkår fortsætter bl.a. med

Demonstration d. 17. juli kl. 13
DEMO JOBCENTER LÆRKEVEJ 18
Jobcenter Lærkevej 18, 2400 NV

Derfor skal vi demonstrere d 17 juli på Jobcenter Lærkevej

Hvorfor mishandles dobbelt så mange borgere i København i forhold til andre storbyer og 5-6 gange flere end f.eks. Albertslund og Norddjurs?

Agerer de ikke under den samme lovgivning?

Hvordan kan Anna Mee år efter år acceptere en fejlprocent på nu 80 % jf. borgerombudsmand Johan Busses rapport?

Hvorfor fralægger Anna Mee sig ansvaret og planter det hos administrationen og deres stramme fortolkning?

Anna Mee - Du påstår København bruger forholdsvis mange penge på beskæftigelsesområdet i forhold til andre kommuner. Men hvorfor udebliver resul-

tatet af jeres indsats - eller er I stolte af jeres bund placing m.h.t. den ringe tildeling af førtidspension, som har medvirket at alvorligt syge borgere har været nødsaget til at flygte fra kommunen for at få førtidspension?

Der er brug for en gevaldig oprydning, hvor de ansvarlige stilles til ansvar..

Trepartsforhandlinger: Forvent intet godt!

Arbejdsgiverne og deres Løkke-regering og fagbosserne i LO har officielt taget hul på efterårets trepartsforhandlinger om ændringer af voksen- og efteruddannelserne. Reelt har de foregået længe, både bag lukkede døre og i mediedagsordenen.

Trepartforhandlingerne skal lave et helt nyt efteruddannelsessystem. En af regeringens såkaldte ekspertgrupper har fabrikeret en 13-punktsplan som udspil. Den har ikke overraskende følgende hovedpunkter:

- Erhvervslivet skal have langt større kontrol med og styring af statens voksen- og efteruddannelser.
- Større fleksibilitet i forhold til arbejdsgivernes ønsker.
- Mere privatisering af de offentlige uddannelsesinstitutioner.

Det er alt sammen pakket ind i fine ord om, at vi skal have bedre uddannelse og flere kompetencer gennem hele livet, ikke mindst nu hvor vi skal blive så meget længere på arbejdsmarkedet. Men hvor fint det end lyder, så lugter det langt væk af EU-monopolernes arbejdsgiverpolitik.

DA – Dansk Arbejdsgiverforening – stiller oveni krav om, at de skal betale langt mindre til de fremtidige voksen- og efteruddannelsespuljer. De har indtil nu kun betalt en uhyrlig lille andel af uddannelsen af deres egen arbejdskraft; langt det meste har de fået foræret af offentlige skattekroner. Alligevel er det lykkedes at oparbejde en pulje på 3,1 mia. kr. øremærket til efteruddannelse, men den er aldrig blevet brugt.

**Bryd
klassesamarbejdet!**

Det er ikke overraskende, at denne pulje nu er sat i spil, og at de faglige topchefer i LO og FTF er i fuld gang med at hive de bedste lunser hjem til deres egne faggrupper på bekostning af en samlet indsats.

Statsministerens besked før forhandlingerne: Følg virksomhedernes krav eller du er ikke en del af fremtiden!

"Alle danskere skal kunne se en lys fremtid foran sig. Det kræver, at ingen læner sig tilbage, når eksamensbeviset er i hus, men indstiller sig på at lære hele livet. Vi skal kunne omstille os, når nogle jobfunktioner forsvinder, andre ændrer sig og nye opstår, f.eks. som følge af ny teknologi. Ellers risikerer vi, at virksomhederne ikke kan få medarbejdere med de rigtige evner, og det vil koste den enkelte og samfundet dyrt.

Derfor er det også bekymrende, at mange medarbejdere ikke finder efteruddannelse relevant. Det viser, at der er noget galt med systemet, som det er i dag. Det skal vi rette op på.

Sammen skal vi skabe et stærkere og mere fleksibelt voksen- og efteruddannelsessystem, der bedre svarer til virksomhedernes og medarbejdernes behov. Vi vil sideløbende i Disrupti-onrådet drøfte, hvordan vi også herfra kan understøtte uddannelse, der får alle med ind i fremtiden."

Fagtoppen har solgt lønsolidariteten

Trepartsforhandlingerne har endnu engang fokus på uddannelse. I de sidste 25 år er skellene mellem top og bund, faglært og ufaglærte arbejdere, blevet stadig større. Satsningen på kollektive overenskomster er skubbet i baggrunden.

Et nyt sæt trepartsforhandlinger ruller afsted til efteråret. I foråret afsluttedes OK-aftaler på det private arbejdsmarked - med masser af protester undervejs og bagefter fra frustrerede arbejdere, især inden for byggefagene.

Aftalerne i den private sektor er sædvanligvis retningsgivende for alle sek-

torer, den offentlige indbefattet. Der skal afsluttes nye overenskomster for den offentlige sektor i foråret 2018.

De danske arbejdsgivere har i det sidste kvarte århundrede ikke mindst satset på at få indført individuelle lønsystemer og dermed svækket de kollektive overenskomster og arbejdernes fælles kamp

for bedre løn- og arbejdsforhold. Resultatet er at fire ud af fem danske arbejdere i den private sektor er omfattet af ok-systemer, hvor lønnen forhandles lokalt på arbejdspladsen.

Det har igen betydet at der er stadig større forskelle i indkomster mellem ufaglærte,

tillærte og faglærte arbejdergrupper. De dårligst betalte er kommet længere bagud. Samtidig har fagtoppen helt ofret solidariteten med de arbejdsløse og dem, der ryger helt ud af arbejdsmarkedet og bliver 'reformramte'.

Mere uddannelse står igen centralt - mens klassesolidariteten er udhulet.

Regeringen vil udlicitere store dele af DSB

Profit til EU's monopoler – dyrere og dårligere transport til os

Regeringen har annonceret, at et nyt stort indhug i den offentlige ejendom skal foretages – de mest indtægtsgivende dele af DSB's togdrift, S-togene skal udliciteres. Argumentet fra transportminister Ole Birk Olesen lyder: 'Konkurrencen skal gøre det billigere at køre i tog.' Et argument, der stinker langt væk. Alle ved, at udlicitering sker af hensyn til de store transportinvestorer på EU's indre marked.

Som sild i en tønde til høje priser

Det er nærliggende at se til, hvad der skete der i Storbritannien, der er et 'foregangsland' inden for udlicitering og har haft profitbaseret togdrift siden 1997. Nogle enkle facts taler for sig selv:

- Udgiften til at drive jernbanen er mere end fordoblet.
- Den gennemsnitlige pris på en tog-billet er steget 23 %, på nogle ruter op til 245 %.
- Ved at gå over til offentlig drift kunne der spares 1,2 milliarder pund pr. år, og billetpriserne kunne nedsættes med 18 %.
- Storbritanniens billetpriser er omkring 30 % højere end det øvrige Europas.

Som sild i en tønde og masser af forsinkelser, det er dagligdagen i de privatiserede britiske tog.

De private firmaer investerer nødt til i vedligeholdelse eller forbedringer. De britiske togs gennemsnitsalder er nu højere, end de var i 1996, og kapaciteten følger på ingen måde behovet. Mens antallet af passagerer på en af toglinjerne, West Coast Mainline, er steget 60 % siden 1994/95, var tallet for forøgelsen af pladser i 2013 kun steget med 3 %!

Det betyder, at dagligdagen står på overfyldte tog, og dertil kommer, at aflyste tog og generelle forsinkelser

hører til dagens orden. De forskellige linjer er opsplittede og kører med forskellige priser, alt efter hvor profitable de er. Dårligere uddannelse, dårligere sikkerhed, usikre jobs og dårligere vedligeholdelse skaber ekstra profit til investorerne.

VLAK hænger

Da der er tale om multinationale virksomheder, trækkes overskuddet ofte ud af landet og placeres i skattely.

Et stort flertal i den britiske befolkning (66 %) ønsker togtransporten tilbage på offentlige hænder, og ligesom hvad gælder sundhedsvæsenet, er der en bred folkelig bevægelse mod privatisering, hvor også strejkevåbnet har været taget i brug adskillige gange.

I 2009 tog man i Storbritannien the East Coast Line tilbage til at være offentlig drevet, med stor tilfredshed hos passagererne til følge (91%). Det offentlige tilskud faldt og bidrog med en milliard pund til statskassen. I 2015 blev linjen dog igen udliciteret.

EU er motoren bag privatiseringen

EU har i monopolernes interesse gennemført en konsekvent omlægning af togtrafikken fra offentlig til privat drift gennem en række 'jernbanepakker'. De fire jernbanepakker betyder, at alle EU's medlemslande fra december

2019 vil være tvunget til gradvist at åbne deres jernbanedrift for private investorer.

Systemet vil fungere på den måde, at ethvert medlemsland er forpligtet til at sætte driften i udbud og tage det billigste bud. Skal DSB selv fastholde driften, kræver det, at man kan underbyde de private.

Statsejede firmaer opererer som kapitalistiske virksomheder

Tyske og hollandske firmaer som Arriva og Dutch, der er nogle af de store aktører på EU's transportmarked, er statsligt ejede og nyder godt af EU's overordnede direktiver og markedsmuligheder. De trækker store profiler ud af den nationale offentlige transport. Deutsche Bahn opkøbte Arriva i 2010. Arriva driver tog- og busdrift i 12 lande i EU.

Kamp for at tage togdriften tilbage – Ud af EU

Hvor private firmaer først og fremmest satser på de rentable linjer, har den statsligt drevne transport forpligtelsen til at sikre transportmulighed for alle og til samme pris i Vestjylland som i S-togene.

At jernbanerne er på det offentlige hænder, er naturligvis ingen garanti for kvalitet og lave priser, men udgiften til profitten undgås, og muligheden for at stille politiske krav og tilkæmpe sig kvalitet i flertallets interesse er langt større. Skal denne mulighed opnås for at styre den offentlige transport i befolkningens interesse og ryste privatiseringsdiktatet af sig, kræver det også en kamp for at få Danmark meldt ud af EU. Kravet om privatisering, der bliver dikteret fra EU, vil kun blive stærkere og mere massivt i de kommende år, så det gælder om hurtigst muligt at komme fri af denne monopolernes spændetrøje og vinde retten til at bestemme selv.

SKAT omorganiseres og udflyttes

“Vi skal have genoprettet danskernes tillid til skattevæsenet,” udtaler Lars Løkke Rasmussen og opstiller til formålet en tryllekunst af en omorganiseringsløsning, hvor SKAT deles op i syv adskilte afdelinger.

Men dette vil aldrig i sig selv være en løsning på et problem, der skyldes en grundlæggende ny-liberal omfordelingspolitik, som bl.a. har betydet en omlægning af skatten til fordel for de rige og en halvering af de ressourcer, der er sat af til at få skattevæsenet til at fungere og kontrollere firmaers skatteunddragelse.

I 1992 måtte Anders Fogh Rasmussen gå af som skatteminister, grebet i kreativ bogføring. Senere vendte han tilbage som statsminister og lagde grunden til SKAT's milliardskandaler.

Vreden over, at de ansvarlige politikere har smidt milliarder af skattekroner væk på grund af nedskæringer og deraf følgende sløseri er stor, og regeringen har efterhånden følt sig nødsaget til 'at gøre noget'. Dette 'noget' bliver en omorganisering og nedsættelsen af en kommission. Men ingen af delene vil løse problemerne.

‘Sven’, Fogh, Kristian Jensen og Løkke beholdt alle jobbet

I de seneste dage har vi igen hørt om ‘forbryderen Sven’, der angiveligt lænsede SKAT for milliarder og alligevel kunne beholde sit job. Det samme har Lars Løkke Rasmussen, hvis ‘store svendestykke’ var kommunalreformen. Krigsforbryderen og minimalstatsmanden Anders Fogh Rasmussen, der som statsminister stod bag kommunalreformen og de derefter følgende kæmpe nedskæringer i SKAT, er heller ikke draget til ansvar.

Han blev den 20. juni spurgt, om han mon oplever en sammenhæng mellem problemerne og de politiske beslutninger om at centralisere skatteopkrævnin-

I 1992 måtte Anders Fogh Rasmussen gå af som skatteminister, grebet i kreativ bogføring. Senere vendte han tilbage som statsminister og lagde grunden til SKAT's milliardskandaler.

gen og skære ned på antallet af medarbejdere, og svarede til Ritzau:

– Nej, det gør jeg ikke overhovedet. Det gør jeg ikke.

Som Sven har han kunnet fortsætte sine forbrydelser.

VLAK hærger

Udflytning og forlænget kaos

Enhver logik siger, at SKAT kun vil kunne bringes til at fungere, hvis der tilføres de nødvendige kræfter og målsætningen bliver at forhindre skattesvindel. En udflytning i opsplittede områder vil dræne SKAT yderligere for erfaring, da folk ikke bare river alle rødder op og flytter til den anden ende af landet til et usikkert job. Forslaget ligner mest af alt en afledningsmanøvre for at løbe fra ansvaret og undgå at løse problemerne.

Den venstreorienterede økonom Henrik Herløv Lund skriver, at sparepolitik og New Public Management har ødelagt SKAT:

“Det egentlige hovedproblem i Skat er,

at skattevæsenet er de seneste 10 år er blevet lemlæstet til ikke at kunne fungere gennem VKOs spareplan fra 2005, som har drænet Skat for op mod halvdelen af deres medarbejdere.

Fra 11.500 medarbejdere i 2005 er skat blevet skåret ned til 6.400 i 2012.

Det er som følge af denne åreladning, at Skat ikke har haft ressourcer til at løse

opgaverne forsvarligt. Skat har derfor ikke brug for en organisationsændring, men for at få tilført mindst 2.500 medarbejdere.

Regeringens plan for at tilføre Skat 1000 medarbejdere er helt utilstrækkelig.

Ansvar for skandalen i Skat ligger primært hos Venstre. Det var en Venstreminister, Kristian Jensen, som i 2005 udarbejdede masterspareplanen for Skat og som også var minister i størstedelen af gennemførelsesperioden. I alt har venstreministre haft ansvaret for Skat i 7 år fra 2005 til 2012.

Og VKOs sparepolitik var udtryk for, at den borgerlige regerings prioriteter siden dens tiltrædelse i 2001 handlede om besparelser med henblik på skattelettelser og ikke om et effektivt skattevæsen som fundament for velfærdsstaten.

Og det er nu en også anden Venstreminister, som ved opdelingen af Skat i 7 styrelser vælger utilstrækkelige og delvist helt forkerte løsningsmodeller på Skats krise.

SRSF kan dog ikke sige sig fri for et medansvar for problemerne i Skat, fordi de ved deres tiltrædelse i 2011 valgte at overtage og videreføre de ødelæggende besparelser i Skat og fordi der med 5 forskellige skatteministre under Thorning-regeringen har manglet kontinuitet og indblik på posten.”

Lavere normeringer går ud over børnene

Det enkelte barn i danske institutioner har markant mindre tid med en voksen i dag, viser ny sammenligning med normeringstallene tilbage fra 1972. Nedsikringer og ringere normeringer har store konsekvenser. Det konstaterer FOA med en ny undersøgelse.

Antallet af timer til børnene i landets daginstitutioner er stort set ikke faldet fra 1972 og frem til i dag, men alligevel er der blevet markant mindre tid til børnene i børnehaver og vuggestuer landet over.

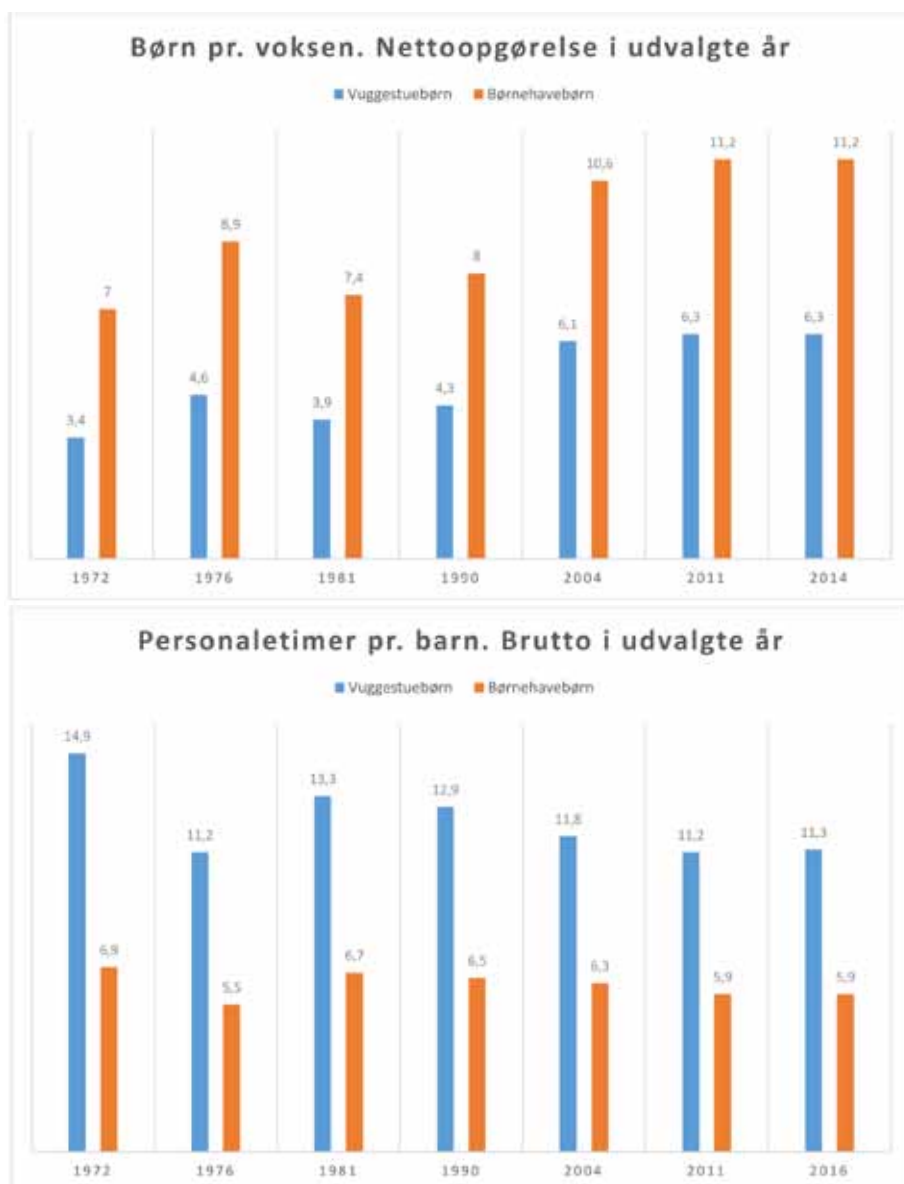
Det viser en ny undersøgelse fra Bureau 2000, som har undersøgt udviklingen i antallet af personaletimer pr. barn i daginstitution fra 1972 og frem til 2016.

I perioden er andelen af den tid, personalet anvender direkte i det pædagogiske arbejde med børnene, faldet fra 72 procent til 51 procent af arbejdstiden i 2016.

Derfor viser undersøgelsen, at det reelle antal af ugentlige personaletimer pr. barn i 2016 var faldet til 11,3 personaletimer for vuggestuebørn mod 14,9 i 1972. Og tilsvarende 5,9 timer pr. børnehavebarn i 2016 mod 6,9 i 1972.

- Der bruges mere tid til forberedelse og læreplaner. Det er en god ting, at kvaliteten styrkes. Men når kommunerne ikke samtidig har hævet normeringerne, har det pædagogiske personale ikke tid til arbejdet med børnene. Det er nødvendigt for at sikre børns trivsel i dagtilbuddet, at personalet rent faktisk har tid sammen med børnene, siger formand for pædagogisk sektor i FOA Mogens Bech Madsen.

Det lavere antal timer sammenholdt med de flere arbejdsopgaver betyder, at antallet af børn pr. tilstedeværende voksen vurderes at være steget fra 3,4 børn pr. voksen i vuggestuen og 7 børn pr. voksen i børnehaven i 1972 til 6,3 børn pr. voksen i vuggestuen og 11,2 børn pr. voksen i børnehaven i 2014.

Timer faldt drastisk fra 1972 til 1976 pga. nedsikringer. Nu er der 1976-niveau igen.

En tidligere FOA undersøgelse Daginstitutionernes hverdag 2017 viser, at over halvdelen af stuepersonalet i både børnehaver og vuggestuer hver uge oplever, at der ikke er nok tid til at yde den omsorg for børnene, de gerne vil. For eksempel at give et barn trøst eller tage sig af en konflikt mellem to børn.

- Den lave normering går ud over børnene. Vi ved, at jo tidligere der bliver investeret i børns trivsel og udvikling, jo bedre er det. En tilstrækkelig normering er en forudsætning for at vi kan styrke kvaliteten, siger Mogens Bech Madsen.

Nye tal fra Danmarks Statistik bekræf-

ter opgørelsen fra Bureau 2000, men tager ikke højde for, at godt halvdelen af personalets tid i landets daginstitutioner bruges til opgaver som læreplaner og dokumentation.

Samtidig giver tallene ikke et generelt overblik over normeringen på landsplan. I de netop udgivne tal er der svar fra 40 kommuner. Den endelige normeringsopgørelse fra Danmarks Statistik kommer først til efteråret.

- Vi er meget skuffede over, at opgørelsen ikke omfatter alle kommuner og vi håber, at ministeren vil lægge et pres på kommunerne for at få tal ind fra de sidste 58 kommuner, siger Mogens Bech..

Solidaritet uden grænser

I Store dele af Hamborg hang der bannere fra broer og lejligheder mod G20

Repræsentanterne for verdens rigeste lande med Trump, Merkel, Putin osv. mødtes i Hamborg i deres selvbestaltede klub G20 - og protesten var massiv og synlig.

Modsætninger, magtkampe, imperialistisk omfordeling, nye alliancer, krigsforberedelser og fastholdelse af kapitalismen som samfundssystem lå bag scenerne opført af magtens mænd og kvinder. Et samfundssystem der i bund og grund bygger på vold, men forsøger at stemple alle dets kritikere som voldelige.

Den internationale solidaritet manifesterede sig med deltagere fra mange lande, og protesten mod kapitalismens krige, klimakrise og ulighed kom til udtryk gennem store og fredelige demonstrationer og aktioner.

Over 100.000 mennesker protesterede i Hamborgs gader, og taktikken gik bl.a. ud på at danne menneskekæder og sit-ins for at blokere deltagernes adgang til mødelokalerne.

Magtapparatet var sat massivt ind for fra starten at lukke munden på kritikerne af verdens tilstand. I dagens anledning fungerede grænsebevogtningen og internationale demonstranter blev registreret og overvåget.

Medierne forberedte intenst offentligheden i dagene op til G20 topmødet på 'en verden af vold' – nemlig den vold vi skulle forvente fra demonstranternes side. Provokationer blev bygget op fra start til slut, så et billede kunne tegnes af en vanvittig og voldelig venstrefløj.

Medierne forberedte intenst offentligheden i dagene op til G20 topmødet på 'en verden af vold' – nemlig den vold vi skulle forvente fra demonstranternes side. Provokationer blev bygget op fra start til slut, så et billede kunne tegnes af en vanvittig og voldelig venstrefløj.

Mødet var placeret i en oprørs og venstreorienteret bydel og hele vejen igennem gjorde politiet, hvad de kunne for at fremprovokere konfrontationer.

Der blev bygget fangeopsamlingssteder, som i København under COP 15 og hele byområdet rensat og omgjort til luksus for G20 gæsterne. 25.000 politifolk stod klar og lagde ud med at rydde de lovligt teltlejligheder for demonstranter med tæve, vandkanoner, tåregas og peberspray – og sådan fortsatte gennem hele topmødet.

Men byen lukkede sig op og folk tilbød sengepladser til de tilreisende – privat, på bydelens fodboldklub St. Pauli stadion mm. Klubbens bestyrelse udtalte: – Det er et klart signal om menneskerettigheder, om friheden til at udtrykke sig og om retten til at demonstrere.

Fup fra begge sider

Trump og klimaløfterne fra G20

G20-nationer giver fire gange mere offentlig finansiering til fossile brændstoffer end til vedvarende energi. Og man kan ikke stole på de store lande når de har lovet at udfase støtten, tværtimod. Og mens de lover hinanden for at investere i vedvarende energi derhjemme, bruger de milliarder til fossile brændstofprojekter i udviklingslandene.

"Klimakrisen er fup", udtalte Donald Trump og gentog på G20-mødet USA's udmeldelse fra Paris-aftalen. "Intet kan stoppe os i kampen for klimaet" udtalte Angela Merkel derefter i sin opsummering.

Den tyske kansler og udnævnte sig selv og de øvrige 18 G20-lande til klimaets helte, da de fastholdt Paris-aftalen uden USA. Men både USA's og resten af den kapitalistiske verdens ledere forsøger at fuppe sig ud af forpligtelsen til at gøre noget effektivt for at stoppe klimaødelæggelsen af vores planet.

I Danmark taler regeringen f.eks. store ord om en grøn fremtid, men Nordsøens olie skal udnyttes til sidste dråbe. Gennem oliemilliarderne skal vi få råd til ny grøn teknologi, lover regeringen. Og samme filosofi råder i de øvrige EU-lande. Paris-aftalen har først og fremmest karakter af beroligelse og stikken blå i øjnene på alle de bekymrede. "Se, vi sætter fine mål for fremtiden" – men vi gør intet her og nu. Og selv hvis alle Paris-aftalens hensigtserklæringer blev indfriet, ville det batte alt, alt for lidt.

Aftalen er løs og ikke bindende, ukonkret, stiller alt for små mål og giver mulighed for at udskyde alle de konkrete begrænsninger af CO₂-udledningen til engang ude i fremtiden.

Den mest positive udlægning må være 'bedre end ingenting'. Industrien vil i et vist omfang satse på udviklingen af nye og mere grønne teknologier, men kun hvis profitten er sikret. De årsager der skal gribes fat i nævnes ikke med et ord. Hverken fossile brændsler, som olie, kul eller naturgas, husdyr, palmeolie eller andre industrier, som driver afskovningen

Det var en opbakning til denne erklæring som de 19 lande på G20 topmødet endte med at tage med i deres sluterklæring og på denne måde markerede sig som en blok i opposition til USA under Donald Trump.

Samtidigt vedtog G20 topmødet at "styrke frihandelen, investeringerne og holde markederne åbne". Ikke ligefrem en erklæret målsætning, der vil gøre klimaproblemerne mindre – tværtimod.

G20-lederne og medierne gjorde sig store anstrengelser for at skjule, at modsætningerne mellem stormagterne indbyrdes skærper til, og at enigheden om mange vigtige geopolitiske spørgsmål kan ligge på et meget lille sted. Det er imidlertid en uundgåelig konklusion, at G20-mødet mere lignede en spand krabber i slagsmål end et toneangivende verdensforum.

Ikke meget slap ud om indholdet af G20-landenes træf i Hamborg, hvor lederne af 19 af verdens rigeste lande + EU drøftede 'en række spørgsmål af stor betydning for hele verden'.

Men hvad det egentlig var, der blev drøftet og hvad man fandt frem til -eller ikke fandt frem til - blev holdt uden for offentlighedens søgelys. Der var ingen egentlig sluterklæring - og en udtalelse om klimaberedskab, der fastholdt Paris-aftalen, blev ikke støttet af Trump og USA.

I stedet blev den eksisterende uenighed demonstreret, så den står klar for enhver. Ingen mainstream-medier siger det, men G20-topmødet var en fiasko og var ikke i stand til at fremvise nogen enighed eller udpege en retning

Politistat i aktion

Medierne fokuserede i mangel på reel politik på de store protester, der var fortrængt af massive politistyrker til at udfolde sig langt væk fra, hvor topledere og deres store følger bevægede sig. De var forskanset bag det største sikkerhedsopbud i Tyskland nogensinde.

Tyskland var på det nærmeste sat i undtagelsestilstand. Grænsekontrollen var skærpet. Demonstranterne blev massivt opdækket, og politistyrken gennemførte en lang række bevidste provokationer, mens medierne fortalte om demonstranternes 'vold'. De tyske marxist-leninisters blad Arbeit-Zukunft talte om 'en politistat i aktion'.

Men mere end hundredtusinde demonstranter med stor international deltagelse fik sendt et budskab til hele verden: Den folkelige modstand mod stormagternes nyliberale nedskæringspolitik, klimaødelæggelser, imperialistiske udplyndring og evige krigspolitik lader sig ikke kue af politistatsmetoder.

Status på G20: Imperialistmagter i indbyrdes slagsmål

Stormagtssignaler

Som altid var USAs præsident i centrum - men Donald Trump lignede langt fra en triumfator eller sejrherre. Han indledte sin Europa-rejse med et besøg i omtrent det eneste land, hvor han kunne regne med en vis folkelig støtte, nemlig Polen. men derefter var det nedad bakke. Hans træf med Putin var uden politiske resultater - og en tweet om styrket samarbejde blev hurtigt trukket tilbage af Trumps udenrigsminister Tillerson.

Trump's signaler om, at 'USA kan selv og går selv' blev mødt med kulde. Til gengæld udvikler USA igen et tæt forhold til Storbritannien, som under Theresa May falder tilbage i sin van-te efterkrigstidsrolle som amerikansk drabant. Den konservativt styrede Brexit står ikke for en uafhængig britisk global kurs - men en genoplivning af det anglo-amerikanske imperialistiske partnerskab.

Donald Trump erklærede, at de to lande snart vil indgå en økonomisk aftale:

-Vi arbejder på en handelsaftale. Det bliver en stor, stor aftale, en meget magtfuld aftale. God for begge lande, lød det i vanlig tweet-stil.

Kina og Rusland

Selvom USA er en militær supermagt er det ikke længere den økonomiske supermagt, det var. Krigene især siden 2001 har tæret. Industri og den meste øvrige produktion er sakket bagud. Ikke mindst i forhold til Kina, der er blevet en økonomisk verdensmagt. Både Rusland og Kina trues militært af amerikansk omringning - men signalet il G20-mødet fra begge disse kapitalistiske stormagter er, at USA ikke længere kan bestemme det hele.

Det er ikke længere en unipolær verden, men en bipolar, siger de. Stormagterne må finde kompromiser og udvikle en enighed, der tilgodeser alle disse magters kapitalistiske og imperialistiske interesser.

Kina og Rusland har udviklet et strategisk samarbejde bl.a. gennem Shanghai Cooperation Organisation SCO. Det er militært, politisk og økonomisk - og de to kapitalistiske stormagter optræder i stadig højere grad sammen på verdensarenaen. Ikke mindst i forhold til de militære konflikter med USA rollen som aggressor.

Tyskland og EU

EU's kansler Merkel var ikke bare vært ved G20. Hun var også mediehelten over alle andre. Efter G7-topmødet i maj måned erklærede hun: 'Europa (dvs. EU) kan ikke længere regne med USA som alliancepartner'.

EU vil også gå sin egen (imperialistiske) vej - med kansler Merkel som 'verdensleder' og den franske Macron som højrehånd. De benytter sig af UK's udtræden og Brexit til at sætte fart på integrationsprocessen. 'Europas Forenede Stater' skal være en realitet fra 2025. Det er målet. Det sætter små nationer som Danmark under pres.

Det var den netop afdøde tyske kansler Kohl - euro'ens og den tyske kapitalistiske genforenings 'fader' - som personligt udvalgte Merkel som sin efterfølger.

Merkel søger nu øget samarbejde

med Kina og håber ligesom USA at splitte alliancen mellem Kina og Rusland. Forholdet til Rusland er fortsat stærkt nedkølet - også pga. amerikansk pres.

Op til G20-mødet gav EU og Japan hinanden håndslag på at indgå en omfattende bilateral 'frihandelsaftale' med de samme elementer som TTIP, CETA osv. EU ser sultent på det fjerne Østen.

Øget ustabilitet

Alt dette giver en global situation med øget ustabilitet og stadig risiko for konfrontationer mellem imperialistmagterne, som slås om globalt bytte - udplyndring af kontinenter eller dele af kontinenter som Afrika, Asien og Latinamerika for råvarer og jord. Og Mellemøsten for olierigdomme.

Krigene og udplyndringen driver millioner af mennesker på flugt. Lige nu ses den største mængde flygtninge siden 2. verdenskrig.

Krige mellem imperialistiske stormagter er ikke længere utænkelige, som man erklærede efter den kolde krig. USA og EU truer hinanden med handelskrige.

Kriser af enhver art, konfrontationer og pludselige eksplosioner er på den globale dagsorden.

Der er brug for en ny bevægelse for fred **Altid på vej mod næste krig**

Den politiske analytiker Michel Chosudovsky opfordrer i stærke vendinger til opbygningen af en ny bevægelse for fred. En massebevægelse, der vender sig mod USA og NATO og deres livsfarlige kamp for verdensherredømme. Skal menneskehedens fremtid sikres, er dette en simpel nødvendighed.

Donald Trump udpegede Saudi-Arabien og Israel som USA's sande venner og Iran som en rede for terrorister og en fjende af freden – et land, der risikerer at blive målet for USA's næste krig.

USA forsøger at slå sig ud af den dybe økonomiske krise, der er skabt af kapitalismen, i et desperat og voldeligt forsøg på at vinde markeder og sætte sig på ressourcer som gas og olie gennem erobringer.

Denne kamp har skabt brændpunkter ikke bare ét sted, men en række steder på én gang, der i høj grad hænger sammen. Alle steder er kritiske og yderst risikable og kan udvikle sig til en endnu mere omfattende og verdensomspændende krig. Truslen om brug af atomvåben har været i spil flere steder som en helt reel risiko. USA har skabt et billede af, at deres moderne atomvåben på det nærmeste er uskadelige for andet end militære mål – en åbenlys løgn.

I alle de regionale konflikter lurar risikoen for et sammenstød mellem imperialistiske stormagter, der alle har deres interesser og allierede i verdens brændpunkter.

Krigen føres med alle midler. Gennem økonomiske sanktioner, forsøg på 'regime change', hvor der enten indsættes en ny USA-loyal regering eller skabes en situation med kaos og interne mod sætninger, der gør det umuligt at fastholde et organiseret samfund eller en modstand mod at åbne op for de multinationales interesser ift. markeder, olie, landbrug, økonomiske reformer m.m.

Syrien – Iran – Nordkorea – og omringning af Kina og Rusland

I Syrien står slaget om Mellemøstens olie og gas. Hvem skal vinde adgangen til de meget rige forekomster?

USA accepterede ikke, at Syrien, Irak og Iran i juli 2011 indgik en aftale – der tilsyneladende også var godkendt i Rusland – om at bygge en gasrørledning, der skulle transportere gas fra Iran til EU's marked.

USA og dets allierede i Mellemøsten og Europa satte ind med en række strategier: fra opbygningen af et 'indre oprør' i Syrien og støtten til en konkurrerende ikke-valgt regering til støtten til terrorgrupper, der kunne destabilisere landet

Forny et krigsmodstand

og skabe anledning til militær indgriben. Som ved de tidligere angrebskrige i Afghanistan, Irak og Libyen skulle de ædle riddere fra USA og NATO komme demokratiet til hjælp og overtage landet. De skulle nedkæmpe en fjende, de selv havde skabt.

Bag rækken af Vestens krige ligger også den mere overordnede strategi om omringningen af Rusland og Kina, der i det amerikanske verdensbillede kræver nedkæmpelsen af en række lande, herunder Syrien og Iran.

Magten i fremtidens Syrien? Syriske styrker i offensiven

Kampene i Syrien spidser til, som slutopgøret nærmer sig. USA har i den senere tid foretaget flere direkte angreb på syriske styrker i den krig, der angiveligt skulle føres for at frigøre verden for terrorgruppen IS. Danmark er med i forreste linje, som 'vi' har været i alle USA's krige og krigsforberedende virk-

somhed i al fald siden 2001. Nu foregår det også internt i Syrien med specialstyrker på landjorden.

Islamisk Stat er nedkæmpet i størstedelen af landet, og nu er det i høj grad en krig om Syriens fremtid, der udkæmpes. Hvem skal have magten?

Målet er det samme som hidtil for USA og dets allierede: Den syriske nation skal sættes ud af spillet, konkret ved at bekæmpe dens valgte ledelse og Syriens enhed som nation.

En amerikansk syvmandsgruppe af 'sikkerhedseksperter' – repræsentanter for USA's regering – er sendt til landet med det formål at stå i spidsen for at sikre situationen efter nedkæmpelsen af IS.

I den officielle sprogbrug skal disse eksperter være garant for, at syrerne 'fredeligt kan vende tilbage til deres land' og 'en humanitær krise kan undgås'. En mere sandfærdig beskrivelse vil være, at de skal sikre, at fredsslutningens betingelser og magtens fordeling følger USA's interesser. Politistyrker trænet af USA er ligeledes gjort klar til at overtage magten i Raqqa.

USA har satset på skiftende allierede. På 'oppositionen', på terrorgrupper og nu i høj grad på kurdiske militser, hvis kamp for selvstyre de forsøger at udnytte for imperialistiske mål.

Der er tale om en del-og-hersk-strategi, hvor den vestlige del af Syrien kan blive til et mini-Syrien, mens den nordlige del kan blive kurdisk område og den sydøstlige blive overtaget af de vestligt støttede 'oprørere' i samarbejde med koalitionen. De danske specialstyrker opererer i dette område.

Den syriske hær og dens allierede – herunder Rusland, der har historiske bånd til Syrien og sine egne geopolitiske interesser dér – er imidlertid i offensiven og vinder frem, også i det

Krigsmagernes værk: Mosul i Irak (nederst) og Aleppo i Syrien. Næste stop ...

sydøstlige område. Dette har i flere tilfælde fået amerikanerne til at reagere med direkte angreb på syriske styrker. Rusland har i skrivende stund afbrudt koordineringen med USA, og konflikten mellem stormagterne er spidset til.

Optrapning af konflikt med Rusland – Aktuel fare for angreb på Iran

Konflikten med Rusland optrappes samtidig gennem NATOs systematiske troppeopbygning langs Ruslands grænse. NATO forbereder sig på at kunne føre angrebskrig mod Rusland. Norden oprustes til at være et angrebs- og opmarchområde.

Risikoen for et angreb på Iran er også en aktuel trussel, i form af 'regime change' og/eller som et militært angreb.

Trump besøgte i maj måned Saudi-Arabien og Israel og slog fast, at disse lande var USA's sande venner, mens Iran blev udpeget som kilden til terror.

"Fordriv terroristerne fra jeres land – fordriv dem fra Jorden," sagde Trump og tilføjede om det iranske styre:

"Det er et regime, som er ansvarligt for så megen ustabilitet i området. Bed for den dag, hvor det iranske folk har den retfærdige regering, det fortjener."

I USA beskyldte udenrigsminister Rex Tillerson Iran for at søge dominans i Mellemøsten og udtalte:

"Vores politik over for Iran er at presse denne dominans tilbage ... og arbejde for støtte til de elementer inden for Irans grænser, der kan føre til en fredelig omskabelse af landets styre."

Qatar – der har skiftet side fra at støtte terrorgrupperne, der bekæmpede det syriske styre, til at indlede et samarbejde med Iran og Rusland om gasleverancer – blev skudt ud i kulden, og en økonomisk blokade blev indledt fra Saudi-Arabien, der fortsætter med skærper og krigstrusler.

Saudi-Arabien optræder som en krigsførende regional supermagt – i tæt alliance med USA – har ført til en barbarisk krig mod Yemen, hvis befolkning udsættes for bombninger, hungersnød og sygdom som følge af den ulovlige saudiske krig.

Den nødvendige bevægelse mod krige

USA og NATO sætter kursen mod nye krige, og vi vil kunne se stadigt voldsommere konfrontationer for en nyopdeling af verden, hvis denne kamp for imperialistisk Lebensraum ikke stoppes af en stærk massebevægelse – også i de imperialistiske lande selv.

Det er i denne situation, at Michel Chossudovsky og andre fredsforkæmpere og imperialisme-modstandere står frem med opfordringen til at (gen) skabe en stærk anti-krigsbevægelse på højde med nutidens krav.

Michel Chossudovsky uddyber i det omtalte interview sit syn på denne bevægelse og slår fast, at en sådan nødvendigvis må være uafhængig af krigsanstifterne. Den må ikke lade sig forlede til at tro på krigspropagandens løgne om, at Vestens krige føres for menneskerettigheder og demokrati, som det i realiteten er sket blandt intellektuelle og for mange 'venstrefløjspartier' verden over.

Disse løgne må afvises, og de egentlige krigsmagere i vores egne lande og krigsalliancen NATO må udstilles som de krigsforbrydere, de er. Deres planer må imødegås, og der må etableres en situation, hvor handling og aktioner kan sættes på dagsordenen – med krav om krigspolitikernes afsættelse, stop for bevillingerne til krig og lukning af krigsindustrien.

EU og Monsanto forsøger at forlænge med ti år **Forbyd det kræftfremkaldende Roundup!**

De stærke kapitalinteresser i den kemiske industri og storlandbruget kræver med EU's hjælp igen en tiårig forlængelse af den sandsynligvis kræftfremkaldende sprøjtegift Roundup og dets indholdsstof Glyphosat.

EU og Monsanto har fabrikeret deres helt egen udokumenterede 'dokumentation' for, at Roundup er uskadeligt, mens protestbevægelsen, der kræver stoffet forbudt, vokser.

Brugen af sprøjtegiften Roundup er en nøglebrik i det industrielle og giftbaserede landbrug. Det gælder i høj grad ved genmodificerede afgrøder, der er 'skabt' til at kunne tåle giften, men også i stor stil som ukrudtsbekæmper og til nedvisning af afgrøder i det danske landbrug. Midlet kan konstateres i urinen hos alle danskere – også (i noget mindre omfang) hos dem, der lever økologisk.

I 2016 ønskede EU-Kommissionen uden skrupler at vedtage en forlængelse for brugen af sprøjtemidlet på 15 år, men måtte opgive. 39 europæiske natur- og miljøorganisationer opfordrede til et nej til fornyet godkendelse, mens godt 1,4 mio. mennesker verden over i en underskriftindsamling krævede et forbud. Der kunne ikke skabes flertal i EU-landene for hverken 15 eller 9 år eller selv en 18 måneders forlængelse.

I EU er dette dog ingen hindring. EU-Kommissionen endte med at diktere en forlængelse på 18 måneder, to døgn før tilladelsen udløb. Det blev stærkt bakket op af bl.a. den danske regering, der op til afstemningen i et brev til Kommissionen takkede for indsatsen for den fortsatte brug af Roundup og slog fast, at skulle det vise sig umuligt at finde det nødvendige flertal i EU-landene for en forlængelse, ville den bakke fuldt op om et diktat ('administrativ tilladelse') fra Kommissionens side!

Tiden har EU og industrien (Monsanto) bl.a. brugt til at fabrikere deres egne 'undersøgelser', der skulle tilbagevise

Monsanto og Bayer vil fusioneres. Virksomhederne har allerede enorm magt over verdens fødevarerproduktion og landbrug. Sammen vil de være en kæmpe indenfor GMO og sprøjtegifte, og det er dårligt for planeten og os alle sammen.

WHO's konklusioner om det vidt udbredte og i følge en række forskningsresultater kræftfremkaldende Roundup. Resultaterne blev offentliggjort i marts i år, og budskabet lød ikke overraskende, at Roundup er helt ufarligt for mennesker.

Monsanto og EU

Modstand mod Roundup og Glyphosat vokser

Modstanden har på sin side kun blevet større. EU's egne undersøgelser overbeviser ikke rigtig nogen. De er pr. definition utroværdige, da de er finansieret og gennemført af industrien selv, der har hemmeligholdt, hvordan man er nået frem til resultaterne, mens forskningen bag WHO's konklusioner er lagt åbent frem. 96 internationale sundhedsforskere protesterede allerede mod dette i 2015.

Greenpeace har sammen med Pesticide Action Network Europe vundet en afgørelse ved EU-domstolen over hemmelighedskræmmeriet i EU's agentur

for fødevarer sikkerhed, Efsa. Der er dog ingen garanti for, at EU-Kommissionen vil følge den.

I løbet af de sidste fire måneder har en million mennesker i en ny underskriftsindsamling krævet, at Roundup forbydes.

Underskriftsindsamlingen kører som et såkaldt ECI – European Citizen Initiative, der har som mål, at organisationer fra mindst syv forskellige EU-lande skal samle én million underskrifter på et år.

ECI-systemet er oprettet af EU som et forsøg på at give EU et demokratisk skær, og indtil nu har tidligere underskriftsindsamlinger ikke givet nogen formel effekt i EU.

De mange underskrifter er ikke desto mindre et klart udtryk for kravet om et forbud mod den livstruende sprøjtegift Roundup og den nuværende giftige produktionsform i landbruget. EU's fremturen på kemigiganternes side og tilsidesættelse af systemets egne 'demokratiske' spilleregler afslører unionens helt igennem udemokratiske og menneskefjendske natur.

CIPOML: Europæiske ml-partier opfordrer til styrket modstand og markerer 100-året for Oktoberrevolutionen sammen i Paris

Hvert år afholder Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer dels et verdensmøde med alle partier, dels et regionalt møde på de enkelte kontinenter. Årets europæiske møde fandt sted i Tyskland i begyndelsen af juni og følges blandt andet op med en fælles markering af 100-året for Oktoberrevolutionen i Paris lørdag den 11. november 2017.

I fællesudtalelsen fra mødet understreges nødvendigheden af at styrke arbejdernes enhed og bygge en stærk arbejder-enhedsfront i alle lande imod den forstærkede kapitalistiske og nyliberale offensiv.

Den Europæiske Union bliver i den skærpede internationale situation stadig mere arbejderfjendsk, krigerisk og reaktionær.

Millioner af unge i Europa har ingen fremtid. Ungdomsarbejdsløsheden rammer i nogle lande halvdelen af alle unge, og udsigterne står på dyb armod eller emigration. Kapitalisterne fører en ekstremt aggressiv politik over for arbejderklassen, og dette angreb på arbejdernes basale interesser og grundlæggende rettigheder foregår i hvert

eneste europæisk land.

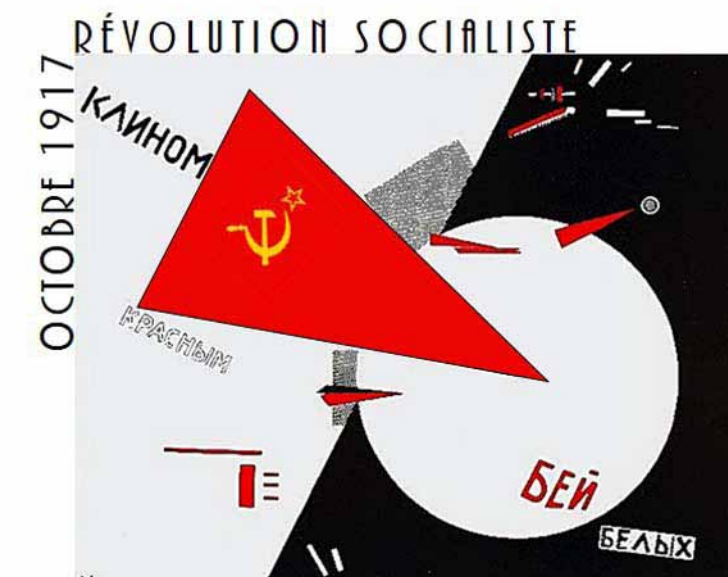
Samtidig bliver EU stadig mere aggressivt og krigerisk udadtil. Merkel og Macron lægger op til forstærket interaktion i EU og opbygningen af en egentlig EU-hær. De europæiske ml-partier opfordrer de europæiske folk til at kæmpe for, at deres lande træder ud af de reaktionære konstruktioner EU og NATO, som er redskaber for monopolkapitalen og imperialismen.

I flere europæiske lande er der indført undtagelsestilstand, som man forsøger at gøre permanent, eller man inkluderer

politistatstiltag i den almindelige lovgivning.

I Tyrkiet er undtagelsestilstanden efter kupforsøget sidste år brugt af Erdogan-regimet til at befæste præsidentmagten, undertrykke hele den politiske opposition, sætte demokratiske processer ud af spillet og regere pr. dekret.

Alle partierne i CIPOML gennemfører overalt, hvor det er muligt, markeringer af 100-året for Oktoberrevolutionen i deres lande, men der gennemføres også kontinentale markeringer, blandt andet i Indien og Ecuador i Latinamerika.

Det franske parti PCOF's logo for 100-året for Oktoberrevolutionen (1917-2017)

I juni gennemførte de europæiske ml-partier en tredages konference i Tübingen i Tyskland om Oktoberrevolutionen, og hvad den betyder for nutiden.

De europæiske ml-partier arrangerer også et kontinentalt møde i Paris med det franske PCOF som vært omkring selve årsdagen for revolutionen. Det foregår lørdag den 11. november 2017 fra kl. 14-22 i Salle de la Bellevilloise, 19-21 rue Boyer, PARIS 20°.

APK deltager også. Det er åbent for interesserede.

Gå til modstand!

Arbejderklassen og folkene må tage deres skæbne i egne hænder!

I den kapitalistiske og imperialistiske verden – og dermed også i EU – er der som følge af de ødelæggende konsekvenser af den økonomiske verdenskrise og skærpelsen af alle dette systems vigtigste modsætninger sket betydelige forandringer i og mellem landene.

De forskellige udfordringer, som den herskende klasse og deres system står

over for, fører til en aggressiv og topstyret politik over for arbejderklassen og de undertrykte folk. Som følge af denne politik i dens forskellige udtryk og former bliver EU en stadig større udbytter, stadig mere reaktionær og krigerisk, og intensiverer den neokoloniale udbytning, især i de afrikanske lande.

Fortsettes næste side

For arbejderenhed og solidaritet mod den kapitalistiske offensiv!

I Europa har millioner af unge ingen fremtid og intet andet at se frem til end kummerlige forhold og udvandring, mens udbytningen af arbejderklassen forstærkes. Millioner af mennesker lever uden social sikring, og især kvinder diskrimineres. Fattigdommen virker særlig graverende i forhold til de brede masser, fordi et mindretals magt og rigdom bliver stadig større.

I denne vanskelige situation fører kapitalisterne en ekstremt aggressiv politik over for arbejderklassen. Dette angreb på arbejdernes basale interesser og grundlæggende rettigheder foregår i hvert eneste europæisk land.

Planer om afskedigelse af tusindvis af arbejdere er bitter virkelighed i mange fabrikker og virksomheder. Presset på arbejderne for at producere mere til en ringere løn bliver stadig stærkere. Landsdækkende overenskomststifter og arbejdsmarkedslovgivningen angribes. Cheferne vil bestemme, hvad og hvornår og hvordan der forhandles, for dermed at øge udbytningen, forringe arbejderne situation og ødelægge deres organisationer. Med regeringernes støtte vil de forlænge arbejdstiden og forkorte og forringe pensionerne.

Denne offensiv gennemføres i kompagniskab med det opportunistiske og gule fagbureaukrati.

Arbejderne og de arbejdende har aldrig indstillet kampen mod denne politik, hvilket også har medført hårde sammenstød med staten og dens klassevold. Den store bevægelse i Frankrig mod reform af arbejdslovgivningen ('El-Khomri-loven'), strejkerne og demonstrationerne i forskellige lande gør det tydeligt, at arbejderne ikke accepterer begrænsningen af deres rettigheder, men derimod kræver afskaffelse af antifolkelige tiltag og reaktionær lovgivning. De klargør også, at modstanden må udvikles overalt.

Nu er de atter i bevægelse for at forsvare deres egne interesser mod de

aggressive kapitalistiske og nyliberale regeringstiltag, som rammer deres arbejdspladser, tidligere opnåede sociale fremgange, rettigheder og resultater, og mod arbejdsgivernes profithunger, som stimuleres af lovgivningen og overenskomstsystemerne.

Arbejderne lægger pres på lederne af deres organisationer og kalder de fagbosser, som samarbejder med kapitalen, for forrædere. De forsøger at organisere sig på klassekampgrundlag og forlanger en klassekampspolitik i

Europamøde CIPOML

stedet for klassesamarbejde. De kræver aktionsenhed i kamp mod kapitalismen og dens stat.

Vi støtter arbejderne kampe og kæmper sammen med dem for at kaste krisens byrde over på den herskende klasses skuldre og for at forsvare arbejderklassens og dens organisationers rettigheder.

Vi siger nej til profitmotiverede fyringer; vi kræver kortere arbejdstid uden lønnedgang; vi kræver kraftige lønstigninger i dårligt betalte jobs; vi kræver forhøjelse af pensionerne og lavere pensionsalder. Vi forlanger samme løn for samme arbejde for alle arbejdere; vi forlanger lige løn for samme arbejde for mænd og kvinder; vi kræver samme løn for samme arbejde og samme rettigheder for landets egne arbejdere og udenlandske arbejdere!

Vi er ikke i tvivl om, at organiseringen af en magtfuld arbejder-enhedsfront imod den borgerlige politik vil tiltrække brede kredse af undertrykte arbejdere, som nu under indtryk af socialdemokratiernes pro-monopolistiske politik og under indflydelse af reaktionær og nationalistisk politik i nogle kapitalistiske stater hælder mod reaktionens lejr.

"Det forenede Europa": Reaktionens og militariseringens EU

Over hele Europa er reaktionære og antidemokratiske foranstaltninger og tendenser på fremmarch. De udtrykker sig ikke bare strukturelt med centraliseringen af EU – som det er tilfældet med en række af eurozonens kernelande, der sigter mod et isoleret og centraliseret indbydes samarbejde – men også i 'reformtiltag' til styrkelse af regeringsmagten og svækkelse af den folkelige suverænitet, i militariseringen af staterne og samfundene, og i forholdsregler, som styrker de nationalistiske, chauvinistiske, racistiske og fascistiske tendenser.

Lederne af EU og de imperialistiske stater forsøger at omdefinere sig for at gennemføre en mere aggressiv og endnu mere ekspansionistisk politik (dvs. forøget protektionisme, handelskrige, priskrige og økonomiske sanktioner) i en tid med hastige ændringer af indbyrdes forhold og forbindelser i verdenskapitalismen. For at legitimere disse skridt spiller de på og udnytter de europæiske folks voksende bekymringer og uro i forhold til de globale udviklinger.

Projektet for et 'Europa, der tager sin skæbne i egen hånd' skal tjene som påskud og bruges som springbræt for en mere aggressiv og interventionistisk politik og for forvandling af undtagelsestilstande til normaltilstand og opbygningen af politistater. Det vil føre til en vækst i fremmedfjendtlige aktiviteter over for flygtninge og til styrkelse af fascistiske bevægelser. Et Europa, hvor reaktionære kræfter styrkes, vil føre til, at arbejderne og den arbejdende befolkning vil opfatte deres klassefæller fra andre lande som konkurrenter og ikke vil føle nogen bekymring ved svækkelse af venskab og solidaritet med dem.

Europas blodige historie viser, at denne vej er en blindgyde, ikke mindst for arbejderne og den arbejdende befolkning. Dagens arbejdere, arbejdende befolkning og ungdom, som går på gaden imod reaktionære love, fjernelse af rettigheder, mod racistiske og fascistiske partier og bevægelser, for solidaritet med flygtninge, mod krigseventyr, mod G7, mod NATO og mod opbygningen af en EU-hær, indtager den eneste rig-

tige holdning, der må understøttes og forstærkes. Også deres og deres masseorganisationers indbyrdes solidaritet, samarbejde og koordinering må styrkes.

Stop krigspolitikken! Ud af NATO og EU!

Vores europæiske kontinent, der måtte lide under følgerne af to verdenskrige anstiftet af aggressive imperialister, står nu over for en gigantisk militær oprustning til en ny krig, hvor der kan blive brugt atomvåben. Fra Skandinavien og Østersøen til Middelhavet og Sortehavet ser vi, at krigsforberedelserne intensiveres, og at nye våben, raketter, kampfly og tropper bringes i stilling, først og fremmest drevet frem af NATO og dens medlemsstater. Dette er et aggressivt skridt rettet mod Rusland. Det er også en del af de globale krigsforberedelser fra nutidens fire største imperialistmagters side – USA, EU, Rusland og Kina – og især fra den amerikanske imperialisme, den mest aggressive og den farligste.

Mens tusinder protesterede i Bruxelles og andre europæiske byer mod Trump og NATO-topmødet den 25. maj, bekræftede Donald Trump, Angela Merkel og de andre statsoverhoveder enstemmigt den i Warszawa truffede beslutning om at hæve militærbudgetterne til 2 % af BNP frem til 2025, som vil betyde omtrent en fordobling af de reelle udgifter. De besluttede sig for krigenes, aggressionernes og militariseringens vej – til glæde for de store våbenproducenter i USA og Europa. For arbejderne, ungdommen, pensionisterne og de kommende generationer indebærer det sociale nedskæringer og fornyet pres for lønnedgang, længere arbejdstid og ødelæggelse af resterne af de fremgange, der er opnået gennem arbejderne og folkenes kampe – og et forstærket pres på ungdommen for rekruttering til militæret.

De nuværende og de planlagte krige betyder ødelæggelse og udplynning af hele nationer og folk på andre kontinenter, fra Afrika og Asien til Latinamerika. Vores fællesudtalelse i forbindelse med NATO-topmødet – ‘Lad

os forene os og demonstrere mod krigspolitikken! Ud af de antifolkelige og krigsskabende alliancer NATO og EU!’ – underskrevet af de europæiske medlemmer af Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer’, som blev udbredt i alle vores lande, er en appel om at forene arbejderne og de folkelige kræfter og skabe en enhedsfront mod krig og militarisering. En sådan forenet kamp og en sådan enhedsfront er nødvendig for alle lande og fredselskende folk.

Kort tid efter NATO-topmødet erklærede Merkel og Macron, det nye tandempar i opbygningen af EU, at ‘en europæisk hær’ er sat på dagsordenen. Det betyder, at de erklærer EU som en global imperialistisk supermagt i samarbejde og konkurrence med USA.

De marxistisk-leninistiske partier og organisationer appellerer til Europas arbejdere og folk om at standse den farlige militære opbygning, idet vi ved, at arbejderne og folkenes hovedfjende befinder sig hjemme i deres egne lande:

det herskende borgerskab. Vi appellerer til dem om at fortsætte kampen for at stoppe krigen og oprustningen, trække alle soldater hjem fra krigen mod andre nationer og træde ud af krigsalliancerne NATO og EU og opløse disse redskaber for imperialismen.

Virkeligheden viser, at kapitalismen ikke er vores fremtid!

Kapitalismen er et dødsmerket system, dets almentilstand bliver stadig ringere, selvom det fra tid til anden ser ud til at komme sig. Arbejdere og de arbejdsende masser, de unge, kvinderne, undertrykte folk – de kan ikke længere bære dette system, som kun bringer elendighed, arbejdsløshed, prekære leveforhold og reaktion med sig og bevæger sig hen imod en ny periode med krig.

For at kunne leve og for at have en fremtid, komme fremad, må vi slutte os sammen, udvikle den internationale solidaritet, udvide kampen og udvikle den videre med en offensiv politik mod det kapitalistiske system, med et mål

Økonomisk indsamling i 100 året for Oktoberrevolutionen

Økonomisk indsamling fra november 2016 – november 2017 til fordel for aktiviteter i 100 året for Oktoberrevolutionen

**Vejen til ét stærkt kommunistisk parti
og socialistisk revolution i Danmark!**

NU OGSÅ MOBILEPAY: 50 55 99 30 – Oktober Bogcafé
Oktober Bogcafé MobilePay nummer er: 50 55 99 30.

Husk skriv besked: Støtte.

Alle bidrag modtages med stor tak!

Eller brug Oktobers konto:

Bankkonto 1551 – 166 34 271 - Giro 1-663-4271

om et revolutionært brud med dette, for at slå en dør åben til et nyt og mennesskeligt samfund.

Revolutionens sejr afhænger ikke kun af objektive betingelser, der muliggør den, men også af arbejderne og folkene, der gennemfører en sådan revolution. Den internationale situation kræver, at vores nuværende marxistisk-leninistiske partier styrkes, at der dristigt opbygges partier for den revolutionære

arbejderklasse, at klassebevidstheden udvikles, at disse partier stiller sig i forreste række i arbejderklassens og folke-massernes kamp – ligesom den kræver, at vores forbindelser på internationalt plan styrkes for at skabe en revolutionær vej fremad.

Det er vores hovedopgave i året, hvor Oktoberrevolutionen fylder hundrede år.

Tyskland, juni 2017

Arbejderpartiet Kommunisterne, Danmark (APK)
 Frankrigs Kommunistiske Arbejderparti (PCOF)
 Bevægelsen for genopbygning af Grækenlands Kommunistiske Parti (KKE 1919-1955)
 Kommunistisk Platform for Italiens Kommunistiske Arbejderparti
 Spaniens Kommunistiske Parti / marxist-leninister (PCE/ml)
 Tyrkiets Arbejderpart / EMEP
 Organisationen til opbygning af et kommunistisk arbejderparti i Tyskland (Arbeit Zukunft)

Tyrkiet: For ophævelse af undtagelsestilstanden og regering pr. dekret

Udtalelse fra det regionale møde af europæiske partier, medlemmer af CIPOML, juni 2017

Tyrkiet gør undtagelsestilstanden, der blev indført af Erdogan-regimet efter kupforsøget sidste år under påskud af 'kamp mod kupmagerne', sig fortsat gældende med fuld styrke. De hidtil gennemførte regeringsdekreter viser, at denne 'kamp' ikke begrænser sig til kupmagerne, men at undtagelsestilstanden benyttes til at gennemføre et modkup mod de progressive demokratiske og revolutionære kræfter i landet. Erdogan kaldte kupforsøget for 'en gave fra Gud'.

Det står klart, at Erdogan-regimet vil gøre undtagelsestilstanden til normaltilstanden, eller i det mindste ønsker at opretholde den, indtil præsidentstyret er gennemført hele vejen, for at legitimere hans vilkårlige handlinger, fordi det fritager Erdogan for at stå til regnskab for noget som helst.

Som europæiske medlemmer af CIPOML kræver vi ophævelse af de regeringsdekreter, der er gennemført under undtagelsestilstanden, som har ført til afskedigelse af hundredtusinder af ansatte, herunder fem tusind universitetslærere, til arrestation af titusinder og til lukning af dusinvis af aviser, tidskrifter, TV- og radiokanaler.

Vi stiller os solidarisk med kampen, som føres af de demokratiske kræfter i Tyrkiet for ophævelse af undtagelsestilstanden, og indgår i kampagner for at nå dette mål.

Retfærdighedsmarch i juni fra Ankara til Istanbul udviklede sig til en protest mod den fremfærd og de masseansættelser som myndighederne har gennemført i Tyrkiet efter det fejlslagne kup for et år siden.

Turen var på 450 kilometer, og mange sluttede op på ruten, og mange 100.000 deltog den sidste dag, søndag den 9. juli, der sluttede med en massedemonstration i Istanbul mod præsident Erdogan.

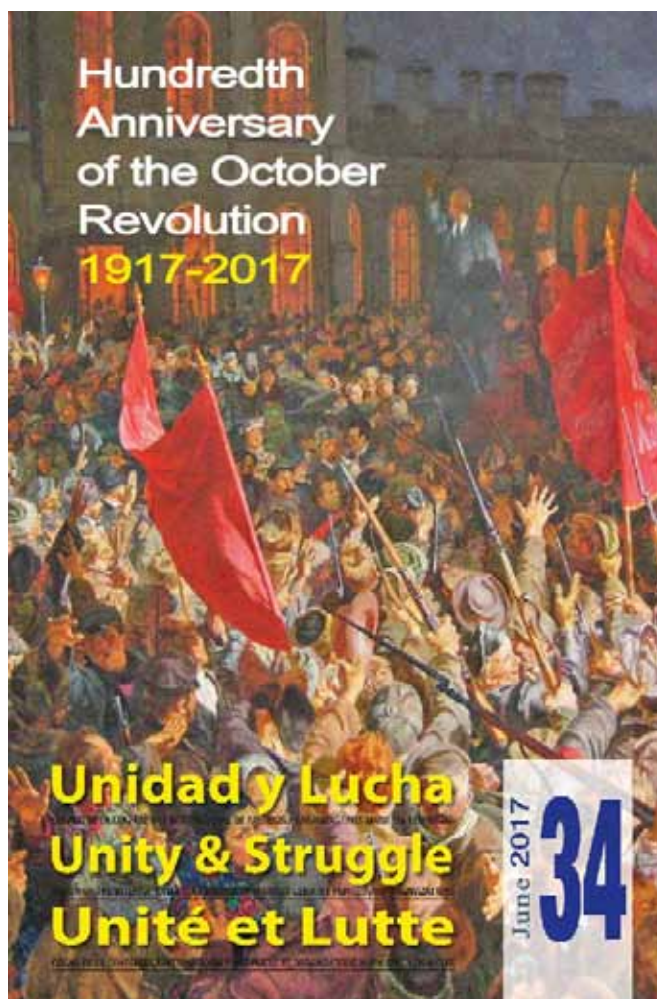
Jubilæumsudgave: Oktoberrevolutionen 100 år

Unity&Struggle er et halvårligt udkommende tidsskrift, som udgives Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer (CIPOML/IKMLPO).

Tidsskriftet udkommer på spansk, engelsk, tysk, arabisk, portugisisk og tyrkisk.

Hvert nummer rummer i reglen en artikel fra hvert af de tilsluttede partier. Følger man med i tidsskriftet, kan man også følge med i nutidens kommunistiske verdensbevægelsens udvikling og revolutionens problemer globalt.

Nr. 34, som udkom på spansk for et par måneder siden og på engelsk i juni, er et omfattende temanummer i anledning af 100-året for Oktoberrevolutionen. Alle artiklerne tager udgangspunkt i forskellige sider af lærdommene fra den første vellykkede socialistiske revolution og dens globale indflydelse og følger i de forskellige lande og verdensdele.

Her følger en oversigt over artiklerne:

Brasiliens Revolutionære Kommunistiske Parti (PCR):

Den røde hær og sovjetfolket redede menneskeheden fra nazismen

Det Revolutionære Kommunistiske Parti i Øvre Volta / Burkina Faso (PCR/V):

Oktoberrevolutionen og dens lærdomme om det nationale spørgsmål

ArbejderPartiet Kommunisterne, Danmark (APK):

Danmark og Norden: Drømmen om fred og socialisme uden revolution - dens vækst og fald

Arbejdets Kommunistiske Parti, Den Dominikanske Republik:

Erfaringen fra sovjetterne (arbejder-rådene)

Ecuadors Marxistisk-Leninistiske Kommunistiske Parti (PCM/L):

Oktoberrevolutionen og proletariats revolutionære parti

Frankrigs Kommunistiske Arbejderparti (PCOF):

Betingelserne for den revolutionære krise i Rusland og kampen mod opportunismen

Organisationen til opbygning af et kommunistisk arbejderparti i Tyskland (Arbeit-Zukunft):

Oktoberrevolutionens indflydelse på den tyske arbejderbevægelse

Bevægelsen til gendannelse af Grækenlands Kommunistiske Parti 1918-55:

Oktoberrevolutionen bekræfter den leninistiske teori om den proletariske revolution

Revolutionært Demokrati, Indien:

Oktoberrevolutionen og uddannelsesspørgsmålet (1917-1932)

Arbejdets parti i Iran (Toufan):

Oktoberrevolutionen og leninismens sejr - dens virkning for den internationale kommunistiske bevægelse og den kommunistiske bevægelse i Iran

Kommunistisk Platform, Italien:

Røde Oktober og stiftelsen af Kommunistisk Internationale

Mexicos Kommunistiske Parti (PCM/ML):

Den mexicanske revolution 1910-17 og Den store socialistiske Oktoberrevolution

Revolusjon, Norge:

Alexandra Kollontai og den bolsjevikiske indflydelse på norsk arbejderbevægelse i perioden omkring Oktoberrevolutionen

Perus Kommunistiske Parti (marxist-leninister):

Om arbejder- og bondealliancen under Oktoberrevolutionen og opbygningen af socialismen

Spaniens Kommunistiske Parti (marxist-leninister) (PCE/ML):

Stalin og revolutionen

Tunesiens Arbejderparti (PTT):

Den store oktoberrevolution og kvindernes rolle

Tyrkiets Arbejdets Parti (EMEP)

Kulturen og revolutionen

Hele tidsskriftet kan downloades i pdf på engelsk fra kpnet.dk

Et udvalg af artiklerne vil blive oversat til dansk og udgivet i det kommende halve år.

Rødt og Revolutionært Sommertræf

Torsdag den 27. juli fra kl. 12 – søndag den 30. juli kl. 12 Ved Fåborg, Sydfyn

PROGRAM

Torsdag den 27. juli

12 -14: Ankomst.

Kl.14: Velkomst ved Dorte Grenaa, formand, APK.

Kl. 15: Status på den danske og internationale fredskamp.

Der lægges op til en voldsom global oprustning som besluttet på det seneste NATO-topmøde. De danske militærudgifter vil eksplodere frem mod 2015. Det skal betales med flere nedskæringer.

Oplæg ved Gerd Berlev fra Tid til fred/ Aktiv mod krig, mangeårig aktivist og en hovedkraft i den danske krigsmodstand.

Kl. 19: Efter OK2017: Det nye op-sving i arbejdspladsernes kamp

Selvom store faggrupper sagde Nej til det ringe resultat af OK2017, blev det alligevel trumfet igennem i kraft af de udemokratiske sammenkædningsregler. Det har udløst en kamp mod den classesamarbejdende og alt for kom-

promisglade fagtop. Medlemmerne har fået nok og vil se en anden kurs – en kamplinje.

Oplæg ved Franz Krejbjerg, faglig aktiv.

Fredag den 28. juli

Kl. 10: Det hedder stadig Ud af EU!

Den europæiske union bevæger sig hurtigt i retning af Europas Forenede Stater, anført af det nye makkerpar Merkel og Macron. Beslutningen om britisk udtræden har udløst en dyb krise i Unionen. Modsætningerne i forhold til Trumps USA vokser.

Hvad betyder det for Danmark og den danske EU-modstand? Hvordan styrkes den brede folkelige modstand og Folkebevægelsen mod EU?

Oplæg ved Hans Hansen, Esbjerg, medlem af Folkebevægelsen mod EU's landsledelse, og Lisbet Bonde, Herlev, aktiv i EU-modstanden siden 1971.

Kl. 15: Globale brændpunkter

Arbejderklassens og folkenes kamp for sociale fremskridt, demokrati og na-

tional selvstændighed i dag: Modsætningerne mellem imperialistmagterne vokser, den globale udplyndring tager til, krige og rovdrift gør millioner til flygtninge. Hvordan styrkes kampen og den internationale solidaritet, og hvad er den nye kommunistiske verdensbevægelses og CIPOML's rolle?

Oplæg ved Klaus Riis, redaktør af Kommunistisk Politik, tidligere formand for DKP/ML.

Kl. 19: Kampen for overlevelse og velfærd – og solidariteten som vokser frem

Line Lazarus, aktivist, blogger og kæmper mod fattigdomsreformerne om sine erfaringer, og Gert Madsen, Randers om organisering og solidaritet.

Lørdag den 29. juli

Kl.10: Næstehjælperne og sociale bevægelser

Fattigdoms reformerne har mobiliseret tusinder landet over til organiseret og aktiv modstand. Næstehjælperne er et netværk for protest og praktisk hjælp til reformramte.

Oplæg ved Linda Villadsen og Carsten Larsen, initiativtagere til Næstehjælperne.

Kl. 15: Revolution og socialisme i Danmark og kampen for et stærkt revolutionært alternativ: En ny generation på banen

To fra den nye generation af revolutionære: Marie Herget Kristensen, aktiv kommunist siden Rød Ungdom, og Kristian Dalgaard, APK og KPnetTV, holder oplæg om opbygningen af en stærk revolutionær bevægelse i dag.

Aften: Festmiddag og afslutningsfest

Søndag den 30 juli

Formiddag: Afrejse.

Læs mere på kpnet.dk

Handle

*og handle frit - med levende som dødt-
uden begrænsning - er en selvfølge under
Kapitalen. Dyrene - vore levende
medskabninger - er røget med i vanviddet.
Grise, høns mv lever et liv under træmmekasse-
lignende forhold - helt frarøvet deres naturlige
miljø, - hvorved fremmes en aggressiv og ofte
sygdomsfremkaldende adfærd, der spredes
rundt i besætningen. --- men Pyt: - Sådanne
småligheder må træde i baggrunden
når 'sund' handel foreligger.*

N.B.

Danmark skal aldrig give EU magt over bankerne!

Af Lave K. Broch

Løkkes ord om et slankere EU er tilsyneladende allerede glemt. Regeringen overvejer dansk deltagelse i EU's bankunion. Det har jeg ingen forståelse for. Danmark er ikke med i euroen, og vi bør på ingen måde give EU magt over bankerne.

Regeringen har bedt den såkaldte Koordinationsgruppe for Finansiell Stabilitet om at vurdere fordele og ulemper ved en dansk indmeldelse i EU's bankunion. I denne koordinationsgruppe vil der være repræsentanter fra følgende ministerier og styrelser: Erhvervsministeriet (formand), Finansministeriet, Økonomi- og Indenrigsministeriet, Udenrigsministeriet, Nationalbanken, Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet.

Med den sammensætning skal man ikke have studeret statskundskab i mange dage, før man kan gætte sig til, hvilken vej vinden blæser i Koordinationsgruppen.

kpnet.dk/udafeu

Vi må derfor forvente, at regeringen vil ende med at anbefale dansk tilslutning til EU's bankunion.

Det må føre til et krav om en dansk folkeafstemning.

Ja til samarbejde og demokrati – Nej til dansk indlemmelse i EU's bankunion!

PS. Her er et argument, som Brian Mikkelsen måske ikke har overvejet. Storbritannien er faktisk heller ikke med i EU's bankunion, og alligevel blev London et finanscentrum. Så hvis London kunne klare det uden at underkaste sig EU's bankunion, så kan jeg ikke forstå, hvorfor det skulle være en fordel for København og Danmark, at vi giver EU magt over vores banker.

Se også Folkebevægelsen mod EU's kampagneside mod bankunionen.

Lave K. Broch er suppleant til EU-parlamentet for Folkebevægelsen mod EU

Intet nyt fra Vestfonten...

I DR's og Anne Libaks optik er Rusland ikke i konflikt med andre stater, f.eks. NATO-lande.

Rusland er et selvstændigt eller isoleret fænomen, der gør onde ting fordi de er onde og ikke fordi det er i en slags krig.

Rusland fører krig mod os, men der siges i programmet intet om at nogen også fører (informations)krig mod Rusland.

CIA og andre lignende "tjenester", NATO's fjendebilleder (og adfærd), tænketanke, forskningsinstitutter, medier på "vores" side, eksperter leverer (må man tro p.g.a. DR/Libaks fortilse) kun objektiv, retfærdig, mangesidet og sand information om Rusland og dets politik, motiver og syn på os.

Programmet leverer ikke fake news men fake perspektiv, den halve sand-

Anna Libak er vært på "Sidste nyt fra Østfronten" i DR2, fem programmer om truslerne Rusland, Kina og Nordkorea.

hed om at der skal mindst to til at konflikte samt fortilse.

Dét forekommer mig at være værre end løgne, der lettere kan gennemskues. Og det kan kun fremme en negativ opfattelse og dermed legitimere den ikke-omtalte sides politik.

Af Jan Øberg
www.janoberg.me

OKTOBER BOGBUTIK

København

Vesterfælledvej 1B

1750 København V

tlf: 50 55 99 30

Åbningstid:

alle hverdage 15-17.30

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100

5000 Odense C

66 14 89 83

Åbningstid:

Man-, ons- og fredag

12 - 17.00

Oktober - Århus

Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C

51 86 71 97

Åbningstid:

fredag 14 - 17.00

NATO 's 'Rapid Response Force' mødt af protest i Grækenland

Flere tusinde demonstranter gennemførte sidst i juni en 2 dages protest ved NATO-udrykningsstyrken 'Rapid Response Force's hovedkvarter i Thessaloniki.

Demonstrationen var indkaldt af græske fagforeninger og havde deltagelse af mange udenlandske faglige aktivister.

Protesten rettede sig direkte mod NATO's imperialistiske karakter, mod NATO's krige og alliancens net af militærbaser.

NATO råder over både en 'udrykningsstyrke' og en 'ekstra hurtig udrykningsstyrke'. Den første blev oprettet i 2002 og den næste efter topmødet i 2014.

Udrykningsstyrken er nu på 40.000 mand. Det er aggressiv fortrop og spydspids for alliancen i krise- og krigsmissioner.

Zeljko Veselinovic, for den serbiske fagforening SLOGA, talte på vegne af de udenlandske fagforeningsdeltagere

Anti-imperialistisk demonstration bl.a. organiseret af fagforeningen PAME i den græske by Thessaloniki, 24. juni 2017

og sagde bl.a.:

- Vi, arbejderne, er brødre og søstre uanset race, religion, hudfarve, og så-

dan vil det altid være. Ingen vil kunne underkue os. Vi er stærkere og de vil aldrig kunne slå os.

Kommunistisk Politik Indhold nr. 7 - 2017

TEMA: G20, KRIG, KLIMA
OG 'FRIHANDEL'

Love affair with Merkel s. 2

Folkeafstemning Bankunion s.3

CETA og JEFTA s. 4

Reformramte aktionerer s. 8

Trepart og OK s. 10

DSB udliciteres. 11

SKAT flyttes ud s. 12

Solidaritet uden grænser s. 14

Status efter G20 s. 16

Altid på vej mod næste krig
s. 18

Forbyd Roundup s. 20

De europæiske CIPOML-partier
fejrer Oktoberrevolutionen s. 21

At spille i Israel er at støtte et regime der systematisk undertrykker og nægter palæstinensere de mest grundlæggende rettigheder